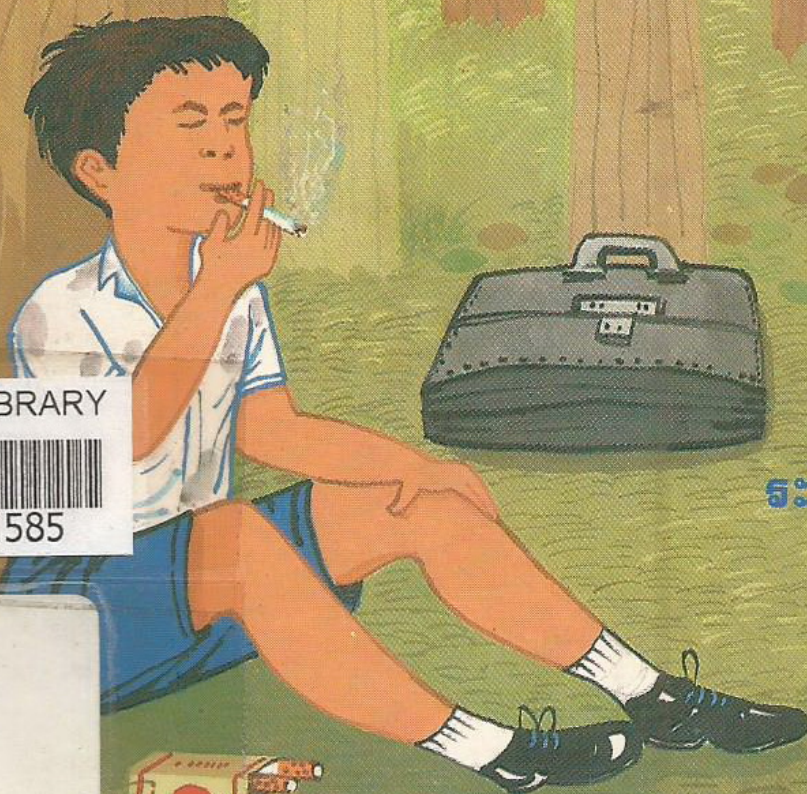

หนังสืออ่านเพิ่มเติม

ตายทั้งเป็น

DCID LIBRARY

0000011585

ค 615 ฝ

๗ ๕๔๖ ๕๗

ด.๖

ระดับประถมศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการ

พิมพ์แจกครั้งที่ ๑ จำนวน ๔๕,๐๐๐ เล่ม

พ.ศ. ๒๕๒๕

ผู้จัดพิมพ์ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

ISBN 974 - 10 - 0301 - 3

หนังสืออ่านเพิ่มเติมอิสลามศึกษา

ระดับประถมศึกษา

เรื่อง

ตายทั้งเป็น

วันที่... 15 ต.ค. 2544 ... ค.อ.

เลขทะเบียน... ส 02921 ...

เลขเรียกหนังสือ... ส 615 ฟ ...

๖ 546 ๓

กรมวิชาการ

กระทรวงศึกษาธิการ

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียน

กรมวิชาการและสำนักงานศึกษาธิการเขต เขตการศึกษา ๒ ได้
ร่วมกันจัดทำหนังสืออ่านเพิ่มเติมอิสลามศึกษา เรื่อง ตายทั้งเป็น ระดับ
ประถมศึกษา ขึ้นเพื่อใช้เป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติมสำหรับวิชาอิสลามศึกษา
ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๑ กระทรวงศึกษาธิการได้
พิจารณาแล้ว อนุญาตให้ใช้หนังสือนี้ในโรงเรียนได้

ประกาศ ณ วันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๒๕

พ.ธ.

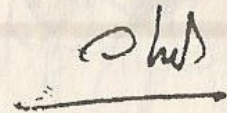
(นายพะยอม แก้วกำเนิด)

รองปลัดกระทรวง ปฏิบัติราชการแทน
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

คำนำ

หนังสืออ่านเพิ่มเติมอิสลามศึกษา เรื่อง ตายทั้งเป็น ระดับประถมศึกษา เล่มนี้ กรมวิชาการและสำนักงานศึกษาธิการเขต เขตการศึกษา ๒ ได้ร่วมกันจัดทำขึ้นเพื่อใช้เป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติมสำหรับวิชาอิสลามศึกษา ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๑ และคณะกรรมการตรวจ และพิจารณาหนังสือตามหลักสูตรอิสลามศึกษา ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการ แต่งตั้ง ได้ตรวจและพิจารณาหนังสือเล่มนี้เสร็จเรียบร้อยแล้ว

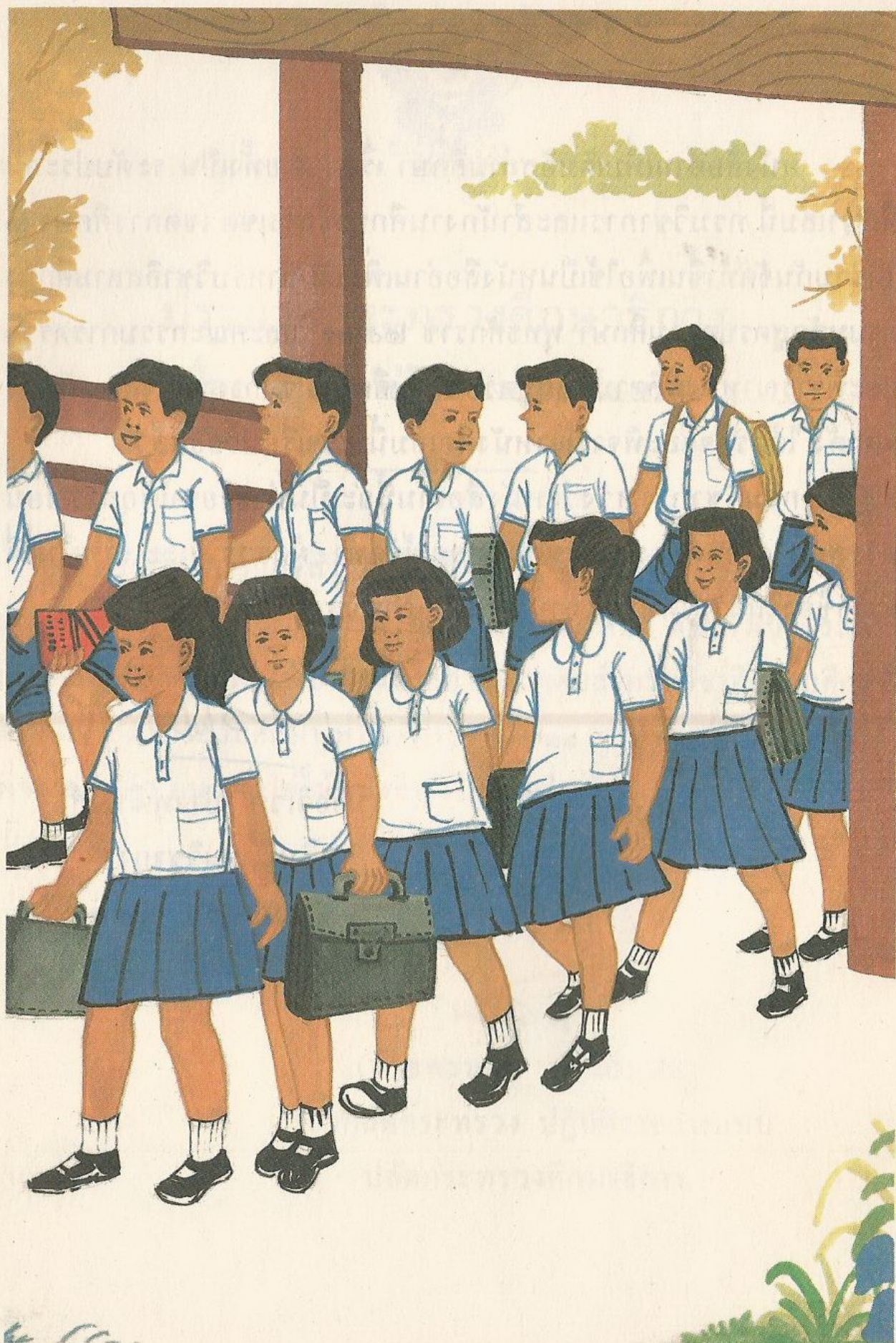
กรมวิชาการหวังว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการเรียน การสอนได้เป็นอย่างดีและขอขอบคุณผู้จัดทำ ผู้ตรวจ และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องในการจัดทำทุกท่านไว้ ณ โอกาสนี้

(นายวิเวก ปางพุฒิพงศ์)

อธิบดีกรมวิชาการ

๒๓ มกราคม ๒๕๒๕

เย็นวันหนึ่ง เมื่อโรงเรียนเลิกแล้วนักเรียนชายหญิงต่างก็เข้าแถวเดินออกจากบริเวณโรงเรียน เพื่อกลับบ้าน และเมื่อพ้นบริเวณโรงเรียนแล้ว ต่างก็แยกย้ายเดินกลับบ้านของตน บ้างก็เดินเป็นกลุ่ม ๆ คุยกันอย่างสนุกสนาน บ้างก็วิ่งไปอย่างรีบเร่งเพื่อให้ถึงบ้านเร็ว ๆ

ส่วนรุสสถานกับอัศรินั้น เดินไปพลางคุยกันพลางอย่างไม่รีบร้อนเท่าใดนัก เพราะบ้านของเขาทั้งสองอยู่ไม่ห่างจากโรงเรียน ระหว่างที่กำลังเดินกันไปคุยกันไปอย่างเพลิดเพลินอยู่นั้น สายตาของอัศริเหลือบไปเห็นเด็กชายคนหนึ่ง แต่งเครื่องแบบนักเรียน แต่มีท่าทางลุกลี้ลุกลน กำลังวิ่งผ่านคันทนา ลัดเลาะเข้าไปทางป่าสวนยางหลังโรงเรียน อัศริจึงชี้ให้รุสสถาน พร้อมกับพูดขึ้นด้วยความสงสัยว่า

“เอ๊ะ, รุสสถาน ดูโน่นสิ ใครกันนะ ดูท่าทางแปลกพิกลจัง”

“ไหน ๆ” รุสสถานย้อนถาม พร้อมกับมองไปตามที่อัศริชี้ให้ดู

“โน่น, ใกล้สวนยางหลังโรงเรียน” อัศริตอบและชี้ให้ดูอีกครั้งหนึ่ง

“เอ, นั่น, ดูเหมือนกับ अबดุลลอฮ์ลูกคบดีไซ้ไหมล่ะ”

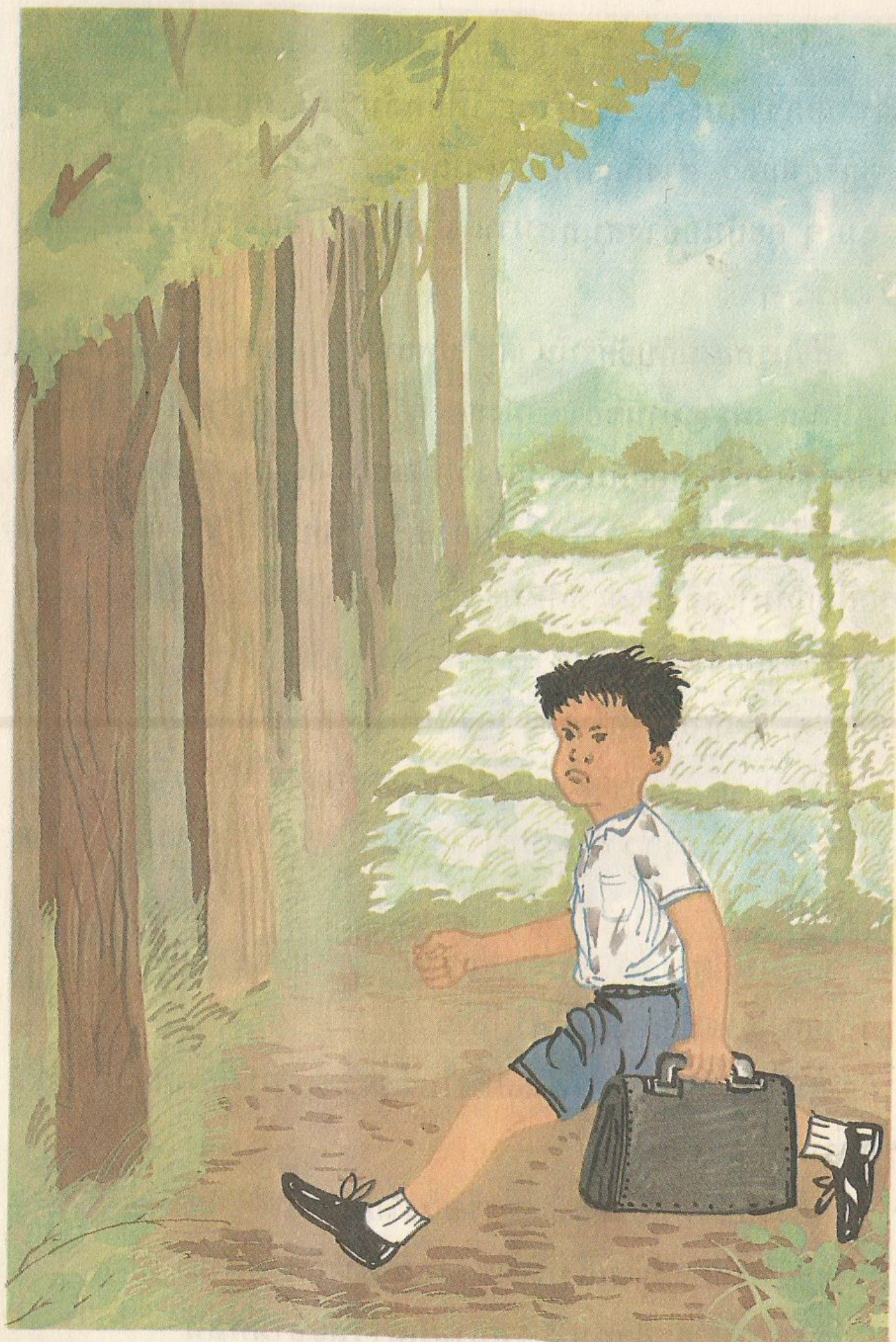
“เออ, น่าจะใช่” อัศริกล่าว

“สงสัยจะรีบกลับบ้าน แต่ทำไมต้องวิ่งไปทางสวนยางก็ไม่รู้” รุสสถานเกิดความสงสัย

“คงจะปวดท้องละมัง จึงรีบวิ่งไปทางนั้น” อัศริเดา

แล้วทั้งสองก็เดินถึงบ้านของตน ต่างก็แยกกันเข้าบ้าน

“อัสสะลามุ อะลัยกุม” รุสสถานกล่าวสละมก่อน

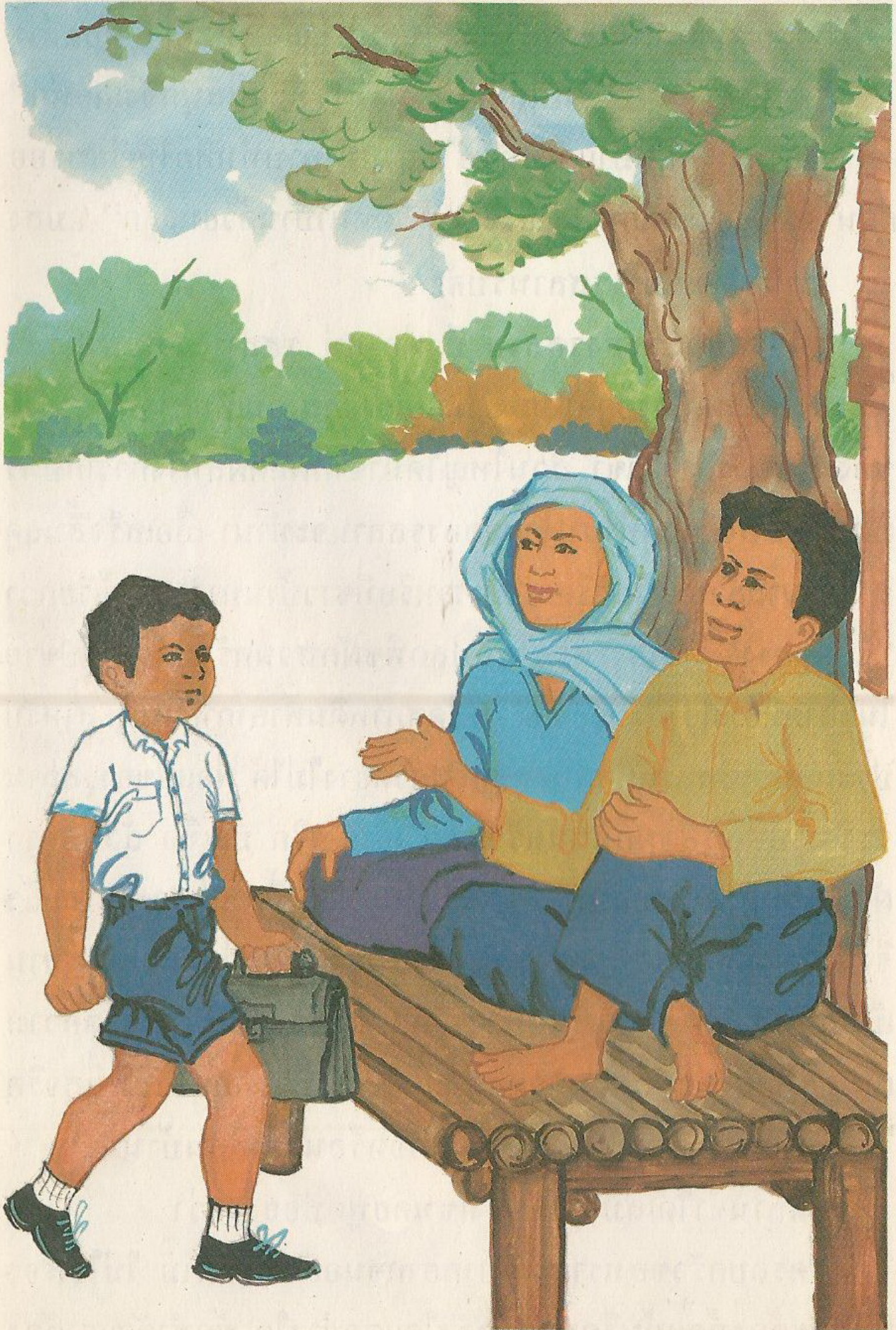

“อะละยักมุสสะลาม รุสลานกลับมาแล้วหรือลูก” พ่อกล่าว
 “ครับพ่อ แหม วันนี้ลูกเล่นกีฬาที่โรงเรียนสนุกจังเลยพ่อ”
 “เออละ, กลับมาแล้ว ก็รีบไปอาบน้ำอาบทำให้เรียบร้อย
 ก่อน และอย่าลืมตักน้ำใส่โอ่งข้างบันไดหน้าบ้านด้วยนะลูก” แม่สั่ง
 “ครับ คุณแม่” รุสลานรับคำ

ในครอบครัวของรุสลาน มี พ่อ แม่ รุสลาน และฟาฏิมะฮ์
 น้องสาวคนสุดท้องอีกคนหนึ่ง พ่อแม่ของรุสลานเป็นชาวนา รายได้
 ของครอบครัวของเขา ส่วนใหญ่ได้มาจากผลิตผลทางการเกษตร
 เป็นหลัก พอถึงฤดูทำนาพ่อแม่ของรุสลานจะทำนา เมื่อเสร็จสิ้นฤดู
 การทำนาแล้วก็จะไปกรีดยางพาราหรือที่ชาวบ้านทางภาคใต้เรียกว่า
 “ไปตัดยาง” นั่นเอง หรือไม่ก็ปลูกพืชผักสวนครัวแล้วนำไปขาย
 ในตลาดที่อำเภอ ทั้งนี้แล้วแต่ว่าปีใดสภาพดินฟ้าอากาศเหมาะสำหรับ
 ประกอบอาชีพ ถ้าปีใดฝนตกชุกจนกรีดยางไม่ได้ พ่อแม่ของรุสลาน
 จะหันไปปลูกพืชผักสวนครัวแทน เช่น พริก มะเขือ ถั่วฝักยาว
 ฝรั่ง ผักกาด กะหล่ำปลี เขาทำมาหากินเช่นนี้มาเป็นเวลานานแล้ว
 จึงมีรายได้เพียงพอที่จะส่งรุสลานเรียนหนังสือ พ่อแม่ของรุสลาน
 เป็นคนขยันทำมาหากิน ไม่เคยท้อแท้สิ้นหวังกับสภาพชีวิตความ
 เป็นอยู่ที่ต้องต่อสู้ดิ้นรนอยู่ตลอดเวลา เขาประกอบอาชีพที่สุจริต
 ไม่เคยเบียดเบียนหรือสร้างความเดือดร้อนแก่เพื่อนบ้าน

รุสลานจำได้เสมอ แม่ของเขาเคยพูดบ่อย ๆ ว่า

“ครอบครัวของเราจะลำบากยากจนอย่างไรก็ตาม ไม่ใช่เรื่อง
 ที่เราจะต้องท้อแท้หรือหมดกำลังใจแต่อย่างใด ข้อสำคัญเราต้อง

ประกอบอาชีพที่สุจริต ประพฤติปฏิบัติตนอยู่ในแนวทางของศาสนาอิสลาม ไม่สร้างความเดือดร้อนแก่ผู้อื่น เราก็จะอยู่ได้อย่างมีความสุข”

พ่อแม่ของรุสสถานเป็นคนมีอีมาน เขาละหมาดวันละ ๕ เวลา ไม่ขาด นอกจากเกิดการเจ็บป่วยเท่านั้น หากเพื่อนบ้านมีงานมีการอะไร เขาก็ชอบให้ความช่วยเหลือเสมอ ถ้าเป็นงานที่เกี่ยวกับส่วนรวม หรือการพัฒนาท้องถิ่น เขาก็จะให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี ไม่เคยหลีกเลี่ยง การให้ความร่วมมือและช่วยเหลือเพื่อนบ้านนั้น ไม่จำเป็นจะต้องช่วยเหลือทางด้านเงินทองเสมอไป ฉะนั้น ความยากจนของเขาไม่เป็นอุปสรรคใด ๆ เลย

คำวันนี้ก็เช่นเดียวกับทุกวันที่ผ่านมา เมื่อร่วมละหมาดมัฆริบเสร็จแล้ว ทุกคนก็พร้อมกันในห้องครัว เพื่อรับประทานอาหารค่ำ

“บิสมิลลาฮฺ” พ่อของรุสสถานกล่าว ก่อนที่เขาจะเริ่มรับประทานอาหารทุกคนก็ว่าตาม และรับประทานอาหารพร้อม ๆ กัน

ขณะกำลังรับประทานอาหาร พ่อพูดว่า

“ก่อนกินและดื่ม เราควรกล่าวบิสมิลลาฮฺทุกครั้ง เพราะพระองค์เป็นผู้ทรงประทานอาหารแก่ครอบครัวของเรา” “เราต้องสำนึกอยู่เสมอว่า อาหารทุกอย่างที่เราจะกินหรือดื่มนั้น ต้องเป็นของที่ สะอาด ไม่เป็นพิษเป็นภัยแก่ร่างกาย ได้มาโดยชอบธรรม และไม่เป็นที่ต้องห้ามตามหลักการศาสนาอิสลาม” จบแล้ว พ่อหันไปถามรุสสถานว่า

“รุสสถาน วันนี้การเรียนเป็นอย่างไรบ้าง”

“วันนี้เรียนหลายวิชาครับ แต่ไม่มีอะไรยากครับ ลูกเข้าใจดี”

“ดีแล้วลูก หากมีปัญหอะไรลูกไม่เข้าใจ ก็ถามครูเสียให้เข้าใจ
ครูมอบงานอะไรให้ทำลูกต้องทำให้เรียบร้อย และสิ่งใดที่ครูห้าม
ไม่ให้ทำ ลูกก็อย่าทำ ลูกต้องตั้งใจเรียนให้ดี เมื่อโตขึ้นลูกจะได้เป็น
คนฉลาด มีงานทำ และจะได้เป็นที่พึ่งของพ่อแม่ต่อไป เราเป็น
ครอบครัวที่ยากจนนะลูก พ่อแม่ก็ไม่มีทรัพย์สินสมบัติอะไร ถ้าลูก
ขี้เกียจเรียนหนังสือและไม่ทำงาน ต่อไปเราจะลำบากมาก” แม่
กล่าว

“ผมจะพยายามครับแม่” รุสลานกล่าวรับอย่างมั่นใจ

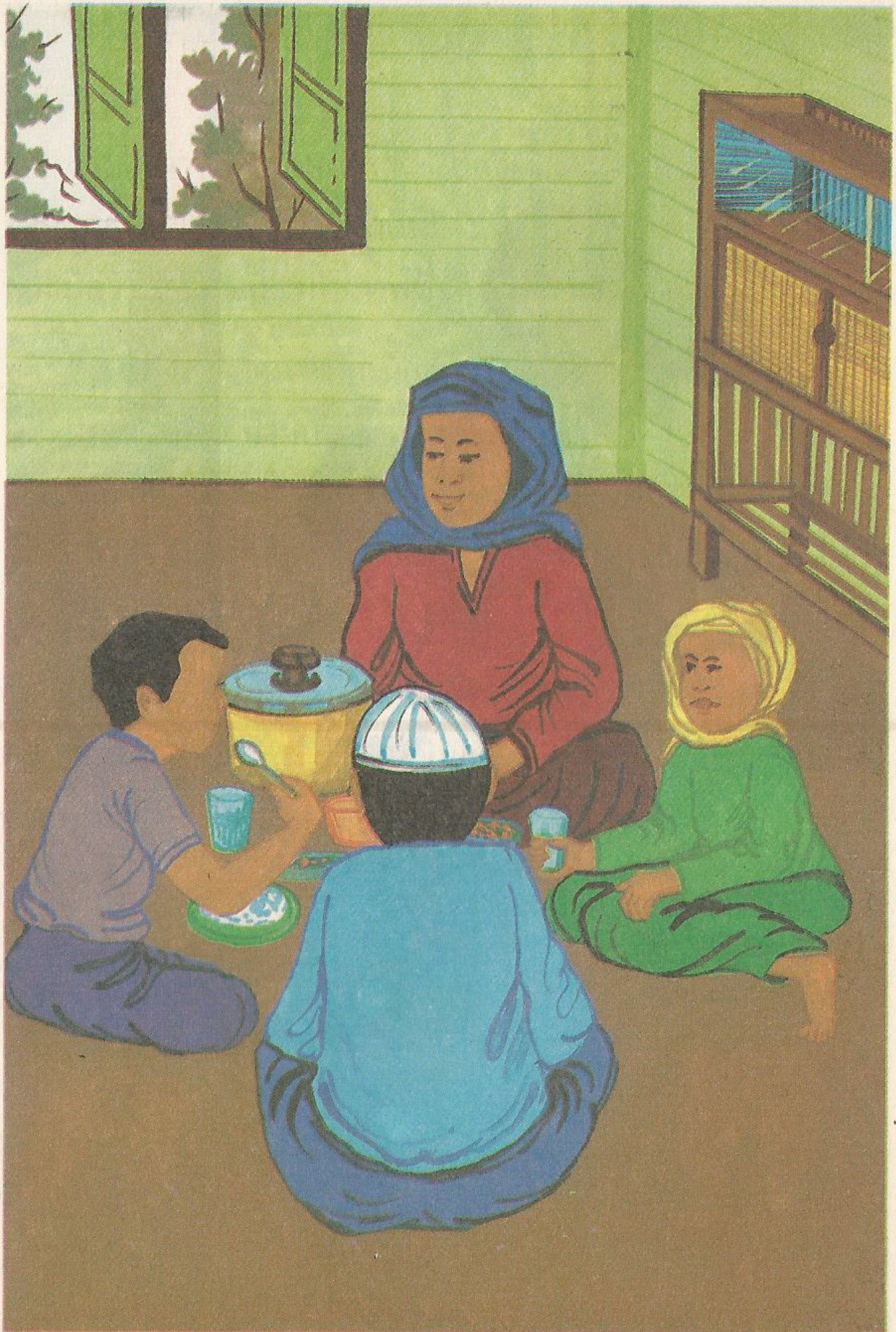
เมื่อทุกคนรับประทานอาหารเสร็จ คุณพ่อกล่าวว่า “อัลฮัมดุลิลลาฮฺ” และเอ่ยต่อไปว่า เมื่อเรารับประทานอาหารอิ่มแล้ว เรา
ก็ควรกล่าวขอบคุณพระเจ้าสำหรับอาหารมื้อนี้ เช่นกัน.

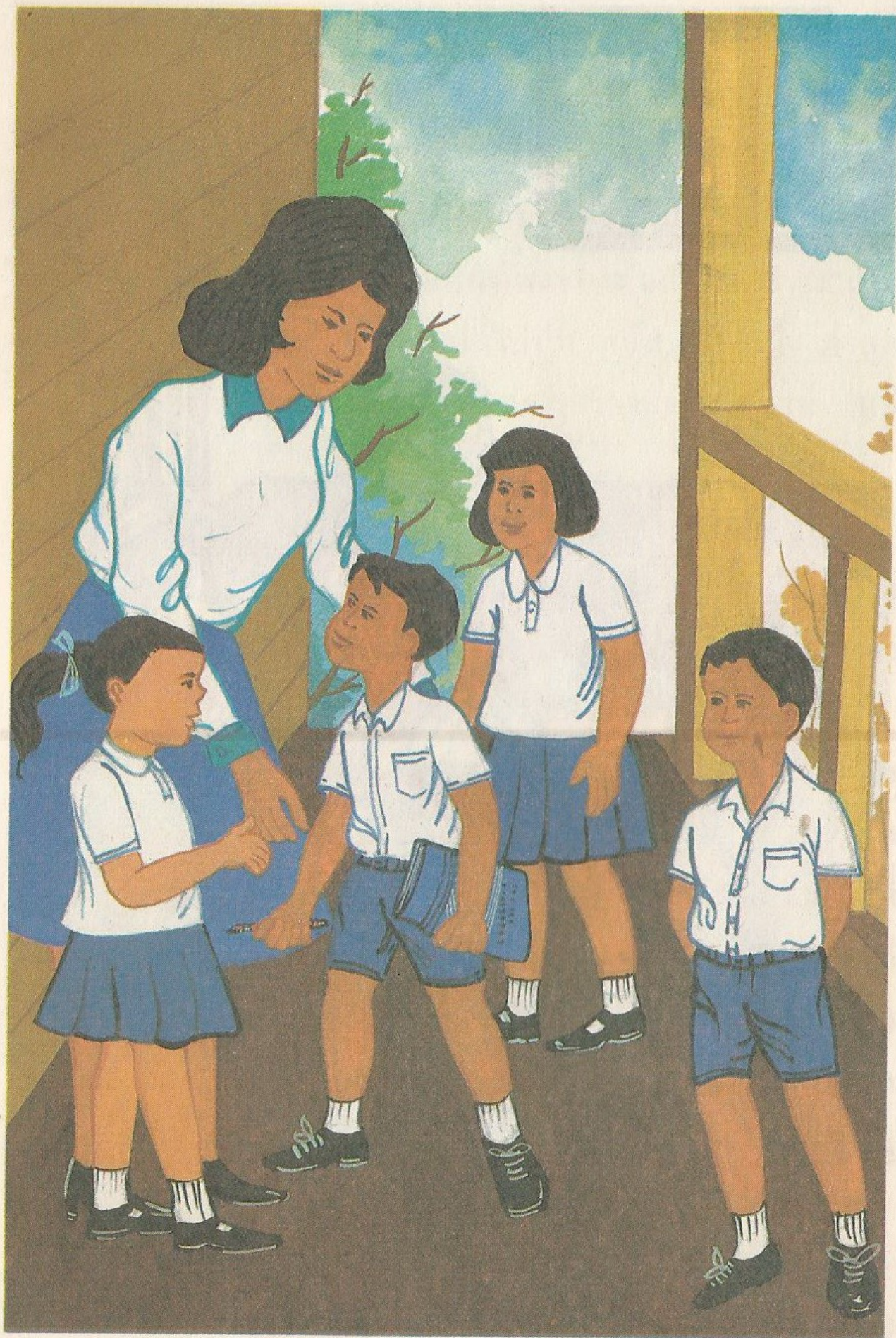
วันนี้ โรงเรียนเปิดเรียนตามปกติ นักเรียนมาโรงเรียนอย่าง
พร้อมเพรียงกัน รุสลานและอัศรียุ่ชั้นประถมปีที่ ๔ รุสลานเป็น
เด็กฉลาด เป็นคนชอบสังเกต ชอบซักถาม หากมีสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่
เขาพบเห็นและไม่เข้าใจ หรือไม่ทราบมาก่อน เขาก็จะซักถามทันที

ขณะที่เขากับอัศรีเดินผ่านป้ายจัดนิทรรศการที่หน้าระเบียบ
โรงเรียน ซึ่งมีภาพและเรื่องราวเกี่ยวกับสิ่งเสพย์ติดอยู่ มีบางสิ่ง
บางอย่างในภาพนั้นทำให้เขาเกิดความสนใจและสงสัย เขาจึงถาม
อัศรีว่า

“ทำไมผู้ชายในภาพนี้ผอมจัง”

“ผมว่า คงจะเป็นภาพคนที่ เป็นโรคอะไรสักอย่าง” อัศรีตอบ

“ดูซี ตาก็แดงเชื่องซึม ริมฝีปากก็แตก ดูแล้วน่าเกลียดจัง”

รุตานพุด

“ผมก็ว่าอย่างนั้นแหละ” อัคริออกความเห็น ขณะนั้นครู
อามินะฮู กับเด็กหญิงมาลินีเดินผ่านมา ได้ยินเด็กทั้งสองคุยกันอยู่
และมีความสนใจเกี่ยวกับภาพที่จัดนิทรรศการเหล่านั้น จึงถามว่า

“เธอทั้งสอง ดูภาพคนนี้แล้วรู้สึกอย่างไรบ้าง ?”

“ผมรู้สึกว่า น่าเกลียดครับ” รุตานตอบ

“น่ากลัวด้วยค่ะ” มาลินีเสริม

“ถ้าอย่างนั้นก็ดีแล้ว วันนี้ครูจะสอนพวกเธอเกี่ยวกับเรื่องสิ่ง
เสพย์ติดอยู่พอดี ภาพต่าง ๆ เหล่านี้ ครูได้รับมาจากเจ้าหน้าที่
อนามัยตำบล ซึ่งวันนี้ครูก็ได้เชิญเขามาเป็นวิทยากรแก่พวกเราด้วย
พวกเธอสนใจไหมล่ะ” ครูอามินะฮู บอกให้ทราบ ทำให้เด็กทั้ง
สามคนเกิดความสนใจทันที

เด็กทั้งสามคน รู้สึกตื่นเต้นและมีความสนใจอยากจะเรียนรู้
เกี่ยวกับเรื่องนี้มาก จึงพากันไปบอกเพื่อน ๆ ในชั้น ทุกคนต่าง
ให้ความสนใจ มีอับดุลลอฮูเพียงคนเดียวที่ไม่ค่อยสนใจ มีหน้าซำยัง
แสดงความไม่พอใจต่อเพื่อน ๆ ที่ไปบอกเรื่องนี้แก่เขา ทำให้เพื่อน ๆ
ต่างก็เกิดความสงสัย โดยเฉพาะรุตานกับอัครินั้น รู้สึกสงสัยมาก
เป็นพิเศษ เพราะที่ผ่านมานั้นอับดุลลอฮูเป็นเด็กเรียนดี มีนิสัย
ชอบสนุก แม้เขาค่อนข้างจะเกเรบ้าง พ่อของอับดุลลอฮูเป็นคหบดีมี
อิทธิพล มีอาชีพค้าขายรับซื้ออย่างพาราอีกด้วย

ดังนั้น เมื่ออับดุลลอฮ์ได้ยินเรื่องนี้จากรุสลาน เขาจึงพูดอย่างไม่น่าฟังว่า

“นี่, रुสลานเธออย่ามาอยู่กับฉันได้ไหม ? ฉันไม่สนใจและไม่อยากฟังเรื่องบ้า ๆ อย่างนั้น”

“อับดุลลอฮ์ ฉันและเพื่อน ๆ หวังดีกับเธอจริง ๆ นะ” रुสลานกล่าวขึ้น

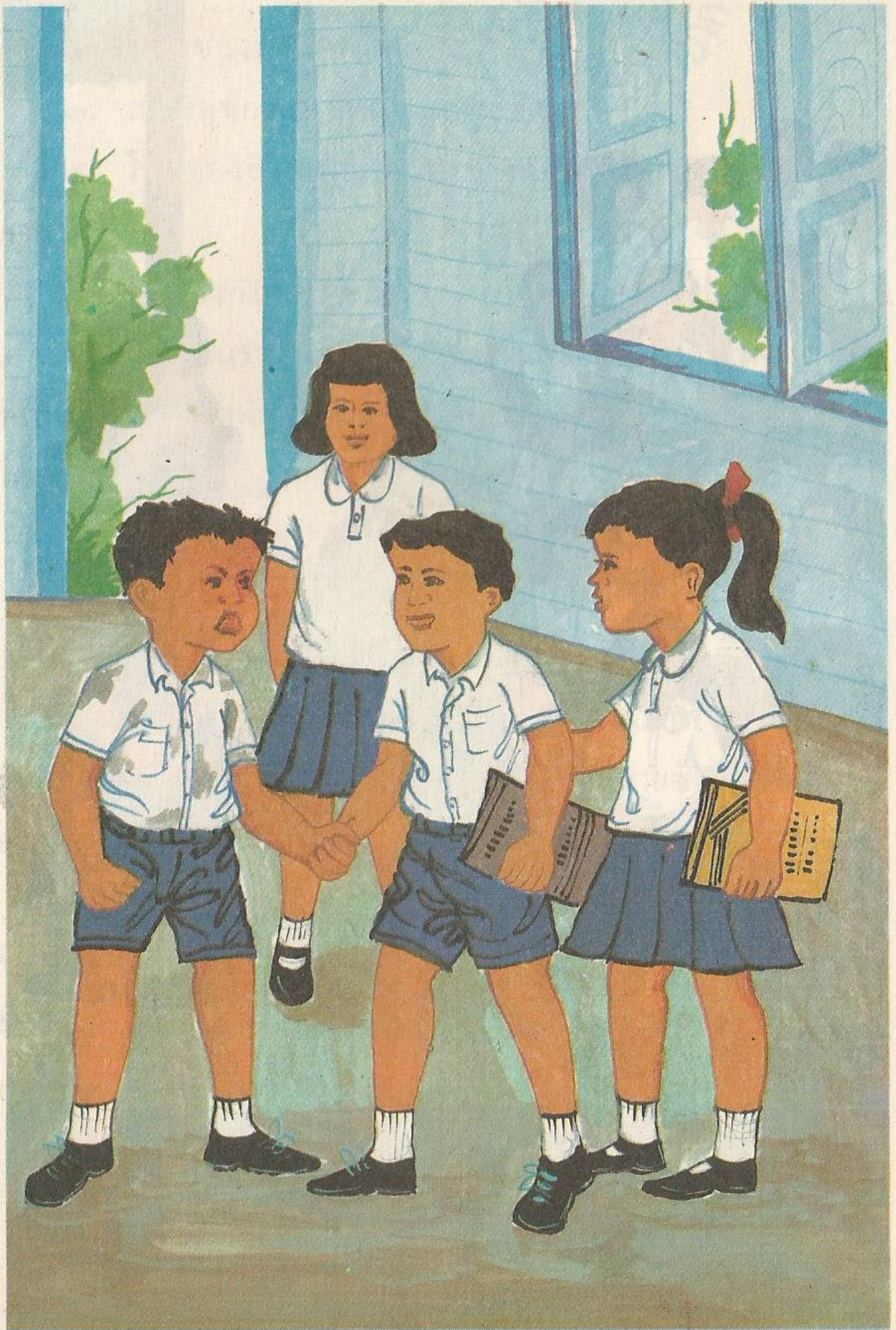
“นั่นซี เราจึงมาชวนเธอไปฟังเรื่องนี้ด้วยกัน เพราะฉันเองก็ไม่ค่อยรู้เรื่องนี้เหมือนกัน” มาลินีกล่าวเสริมขึ้น

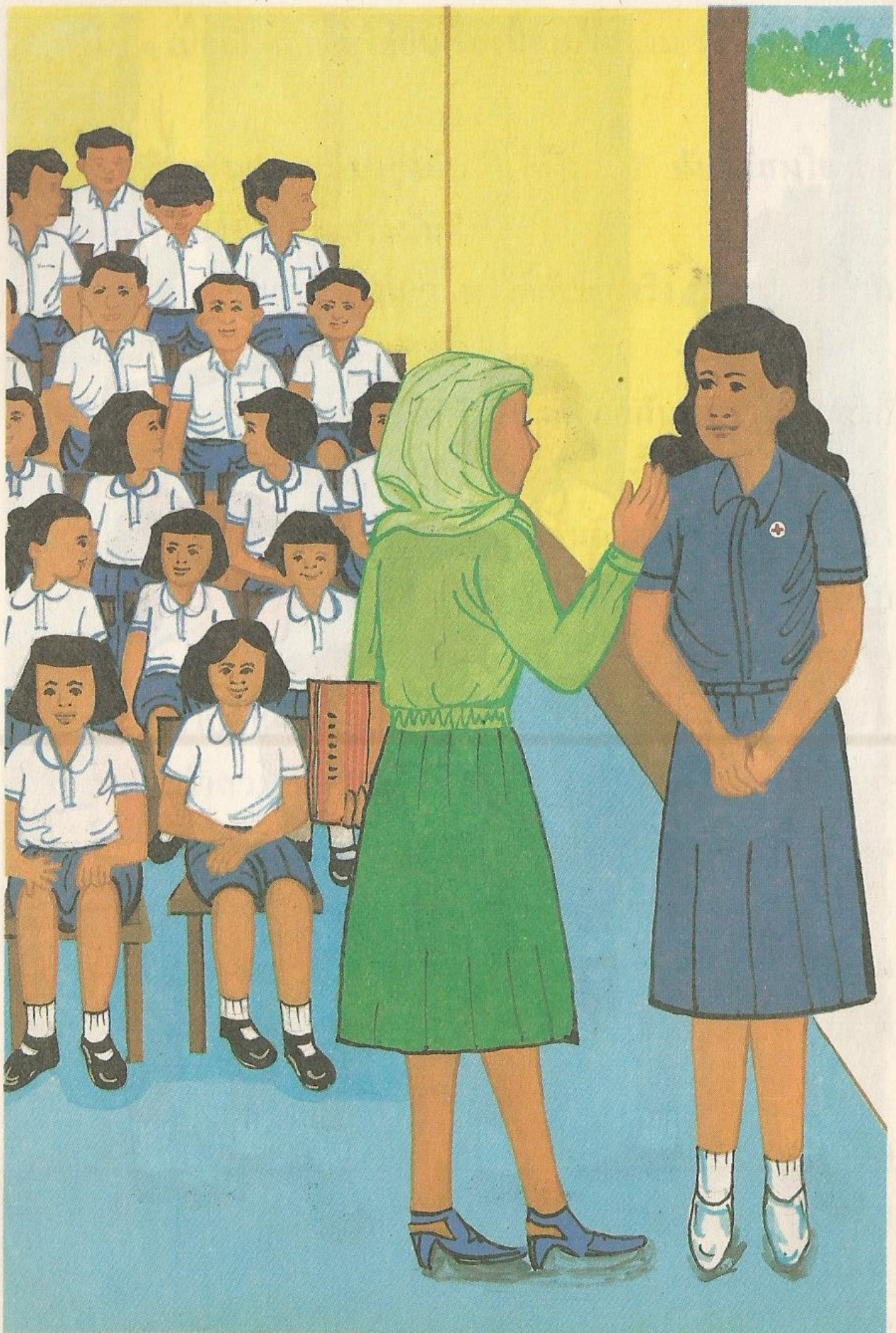
“มาลินี, เธออีกคนน่าจะอย่ามาอยู่กับฉันดีกว่า ขอบอกดี ๆ ถ้าไม่อยากเจ็บตัว เธอสนใจ อยากฟัง ก็ไปฟังคนเดียวซี” พูดจบ อับดุลลอฮ์แสดงกิริยาไม่พอใจมากแล้วก็หันหลังเดินออกจากโรงเรียนไปยังไม่ทันที่รุสลานและอัศริจะถามถึงเรื่องที่เห็นอับดุลลอฮ์วิ่งไปทางริมป่าสวนยางหลังโรงเรียนอย่างรีบร้อน เมื่อเย็นวานนี้

เมื่อถึงเวลาสอนเรื่องสิ่งเสพย์ติด ครูใหญ่ให้นักเรียนทุกคนเข้าร่วมฟังในห้องประชุมของโรงเรียน ครูอามินะฮ์ เดินนำหน้าเจ้าหน้าที่อนามัยอำเภอเข้ามาในห้องประชุม เมื่อนักเรียนยืนขึ้นพร้อมกันเพื่อแสดงความเคารพแล้ว ครูอามินะฮ์ก็แนะนำเจ้าหน้าที่อนามัยอำเภอให้นักเรียนรู้จัก และกล่าวต่อไปว่า

“เรื่องสิ่งเสพย์ติดนั้น เป็นเรื่องร้ายแรงมากมันจะทำลายชีวิตครอบครัวและทรัพย์สินของเรา และเคยทำลายมามากแล้ว ดังนั้น เราจึงควรรู้จักสิ่งเสพย์ติดต่าง ๆ ว่ามันเป็นอย่างไร เช่น

๑. ลักษณะของคนที่ติดสิ่งเสพย์ติด

๒. ชนิดของสิ่งเสพติด
๓. สาเหตุของคนที่ติดสิ่งเสพติด
๔. โทษของสิ่งเสพติด ทั้งทางกฎหมายบ้านเมืองและทางศาสนา

๕. วิธีป้องกันและรักษา

ทั้งนี้ พวกเราทุกคนจะได้เข้าใจและไม่ลุ่มหลงในสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นสิ่งเสพติดดังที่นักเรียนก็เคยเห็นป้ายคำขวัญ ซึ่งมีติดอยู่โดยทั่วไปว่า

“หลงทางเสียเวลา หลงติดยาเสียอนาคต”

หลังจากนั้น เจ้าหน้าที่อนามัยอำเภอก็กล่าวว่า

“สวัสดีค่ะ, รู้สึกดีใจที่มีโอกาสมาบรรยายแก่นักเรียนในวันนี้ เรื่อง สิ่งเสพติด เพราะเป็นเรื่องที่ร้ายแรงมาก ถ้าพวกเราไม่ช่วยกันระมัดระวัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนทั้งหลายซึ่งยังเป็นเด็กอยู่ จะถูกหลอกให้หลงผิดได้ง่าย ขอให้นักเรียนสนใจให้มาก”

แล้วเจ้าหน้าที่อนามัยอำเภอก็ชูภาพสิ่งเสพติดประเภทต่าง ๆ ขึ้นให้นักเรียนดู เช่น เหล้า เบียร์ กระแช่ บุหรี่ กัญชา เฮโรอีน มอร์ฟิน และยากระตุ้นประสาทประเภทต่าง ๆ แล้วถามนักเรียนว่า ภาพต่าง ๆ เหล่านี้ เป็นภาพอะไร ?

นักเรียนทุกคนเงยบ รุสลานจึงลุกขึ้นตอบ ทั้ง ๆ ที่เขาเองก็ไม่มั่นใจมากนัก

“ภาพสิ่งเสพติดครับ”

“ถูกต้อง, แหม เก่งมาก” เจ้าหน้าที่อนามัยชมรุสลาน ทำให้

เขายิ้มอย่างภาคภูมิใจ เจ้าหน้าที่อนามัยจึงพูดต่อไปว่า “สิ่งเสพติดที่นักเรียนเห็นจากภาพนี้ หมายถึงสิ่งที่กิน เช่น ยาขยัน ยาระงับประสาทต่าง ๆ สิ่งดื่มก็มี เช่น เหล้า เบียร์ กระแช่ น้ำชา กาแฟ สิ่งที่สูบก็มี เช่น บุหรี่ กัญชา เฮโรอีน และบางอย่างก็ใช้ฉีดเข้าสู่ร่างกาย เช่น ผงขาว มอร์ฟิน บางอย่างก็ใช้ดม เช่น ทินเนอร์ น้ำมันเบนซิน สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ ถ้าผู้ใดกิน ดื่ม ดม สูบ หรือฉีดเข้าสู่ร่างกายแล้ว ผู้นั้นก็มีความต้องการจนขาดไม่ได้ เราจึงเรียกสิ่งเหล่านี้ว่า “สิ่งเสพติด” กล่าวคือ เมื่อเสพแล้ว คือ กิน ดื่ม สูบ ดม หรือฉีด แม้เพียงครั้งเดียวก็อาจทำให้ติดได้ และจะตกเป็นทาสของมันทันที อันตรายของมันนั้นมีมากเหลือเกิน มันทำลายอนาคตและบั่นทอนสุขภาพผู้เสพ ทำให้รูปร่าง ลักษณะท่าทาง และกิจวัตรเปลี่ยนไป บางครั้งถึงตายได้ เจ้าหน้าที่อนามัยกล่ามต่อไปว่า

“ต่อไป จะยกตัวอย่างสิ่งเสพติดแต่ละชนิดให้พวกเราได้รู้จักดังนี้ สิ่งแรกได้แก่ น้ำชา กาแฟ สองอย่างนี้เป็นเครื่องดื่มที่มีคาเฟอีนผสมอยู่ มันมีฤทธิ์ในการกระตุ้นหรือเร่งการทำงานของประสาท ระยะแรก เมื่อดื่มแล้ว ทำให้รู้สึกสดชื่น กระปรี้กระเปร่า หายง่วง หลังจากนั้นร่างกายก็จะอ่อนเพลีย คนที่ติดน้ำชา กาแฟอย่างหนัก มักมีอาการปวดศีรษะ นอนไม่ใคร่หลับ ท้องผูก หัวใจเต้นแรง มือสั่น

สิ่งเสพติดอีกอย่างหนึ่งได้แก่ เหล้า เครื่องดื่มชนิดนี้มีอยู่หลายชนิด เช่น เบียร์ กระแช่ สาโท เครื่องดื่มพวกนี้มีแอลกอฮอล์

อยู่ด้วย เมื่อดื่มแล้วแอลกอฮอล์จะซึมเข้าไปในหลอดเลือด หอต
แรก ๆ มันจะกระตุ้นประสาทให้เกิดความรู้สึกกระปรี้กระเปร่า
สนุกสนาน ต่อมามันก็จะกดประสาททำให้เรารู้สึกมึนเมา ควบคุมสติ
ไม่อยู่ ถ้าดื่มมาก ๆ ก็จะทำให้หมดสติ อันตรายของสิ่งเสพติด
พวกนี้ ทำให้ร่างกายขาดความต้านทาน เกิดโรคต่าง ๆ ได้ง่าย
เช่น ตับแข็ง ความดันโลหิตสูง สมองอักเสบ ส่วนอารมณ์ก็จะ
เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ไม่ดี เช่น โมโหง่าย ชอบทะเลาะวิวาท
ทำร้ายผู้อื่น พุดจาหายาบคาย นอกจากนี้ก็ทำให้เสียเงิน เสียชื่อเสียง
และทำให้ครอบครัวเดือดร้อน เกิดความวุ่นวายและแตกแยกในที่สุด

ต่อไปก็เป็นเรื่องของบุหรี ซึ่งเป็นสิ่งเสพติดเหมือนกัน ผู้ที่
สูบบุหรีจะรู้สึกพอใจในรสบุหรี จึงสูบบุหรีเรื่อย ๆ นาน ๆ เข้า
ก็ติด ถ้าไม่สูบบุหรีก็จะเกิดความรู้สึกหงุดหงิด ง่วงนอน เมื่อได้สูบบุหรี
แล้วก็สบายใจ ทำให้อารมณ์สดชื่นแจ่มใส บุหรีเป็นสิ่งเสพติด
ที่ให้โทษช้า จึงมองไม่เห็นโทษของมัน แต่กว่าจะรู้สึกตัวก็ติดมัน
เสียแล้ว บุหรีมีสารนิโคตินผสมอยู่ ซึ่งเป็นอันตรายแก่ร่างกายมาก
บุหรีจะทำให้เกิดโรคต่าง ๆ เช่น โรคที่ทำลายปอด มะเร็งในปอด
หลอดเลือดตัน หลอดลมอักเสบ นอกจากนี้ก็ทำให้เกิดอาการต่าง ๆ
ได้อีกด้วย เช่น หัวใจเต้นแรง เบื่ออาหาร ประสาทเสื่อม มือสั่น
เมื่อสูบบุหรีเรื่อย ๆ ร่างกายก็จะเสื่อมโทรม

นอกจากนี้ จะกล่าวถึงสิ่งเสพติดประเภทสุดท้าย ซึ่งเป็นชนิด
ที่ร้ายแรงมาก มีโทษตามกฎหมายหนักมาก อาจถึงขั้นประหารชีวิต
ได้แก่ กัญชา ฝิ่น เฮโรอีน มอร์ฟิน เป็นต้น “นักเรียนเคยเห็นอาการ

ของคนที่ติดสิ่งเสพติดจำพวกนี้บ้างไหม?”

อัศรียืนขึ้นตอบว่า “ไม่เคยเห็นครับ, แต่ผมสงสัยรูปภาพที่ป้ายนิทรรศการหน้าชั้นประถมปีที่ ๔ เป็นรูปภาพคนผอม ๆ ตาแดง เหม่อลอยเชื่องซึม นั้นเป็นรูปอะไรไม่ทราบครับ?”

“นั่นแหละค่ะ, เป็นรูปของคนที่ติดสิ่งเสพติดจำพวกที่กล่าวมาเมื่อสักครู่นี้ และจะมีอาการอื่น ๆ อีก นอกจากนี้นักเรียนเห็นอยู่ในภาพนั้น เช่น จำอะไรไม่ได้ ความคิดฟุ้งซ่าน ขาดความยั้งคิด นึกจะทำอะไรก็ทำทันที ไม่คำนึงว่าดีหรือชั่ว ผู้ที่ไม่ได้เสพสิ่งเสพติดก็จะงุนงง แม้จะทำร้ายพ่อแม่ของตนเอง เขาทำได้ทุกอย่าง ขอเพียงแต่ให้ได้เสพสิ่งเสพติดที่เขาต้องการเท่านั้น”

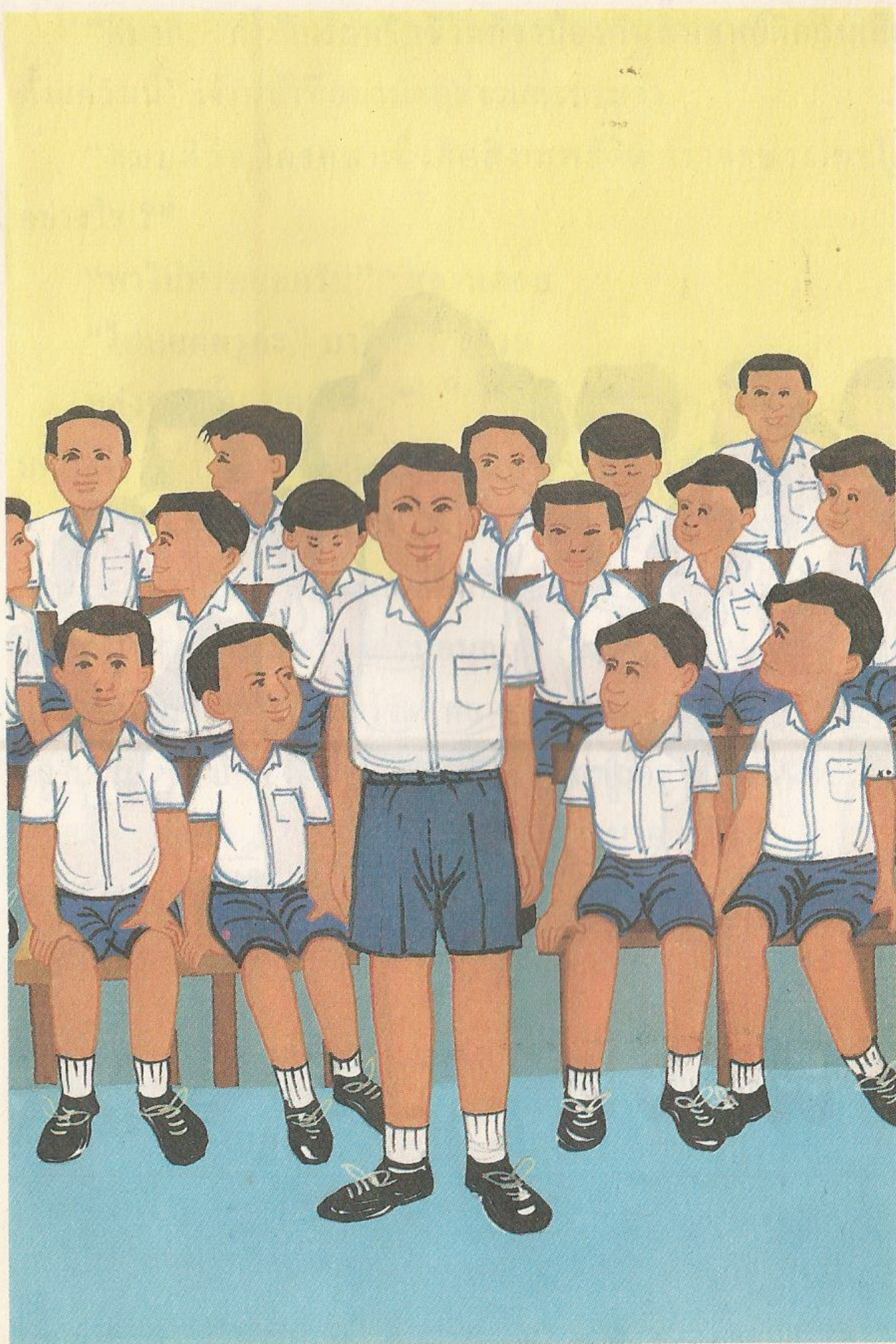
“โอโฮ, น่ากลัวจังเลย” มาลินีอุทานด้วยความกลัว

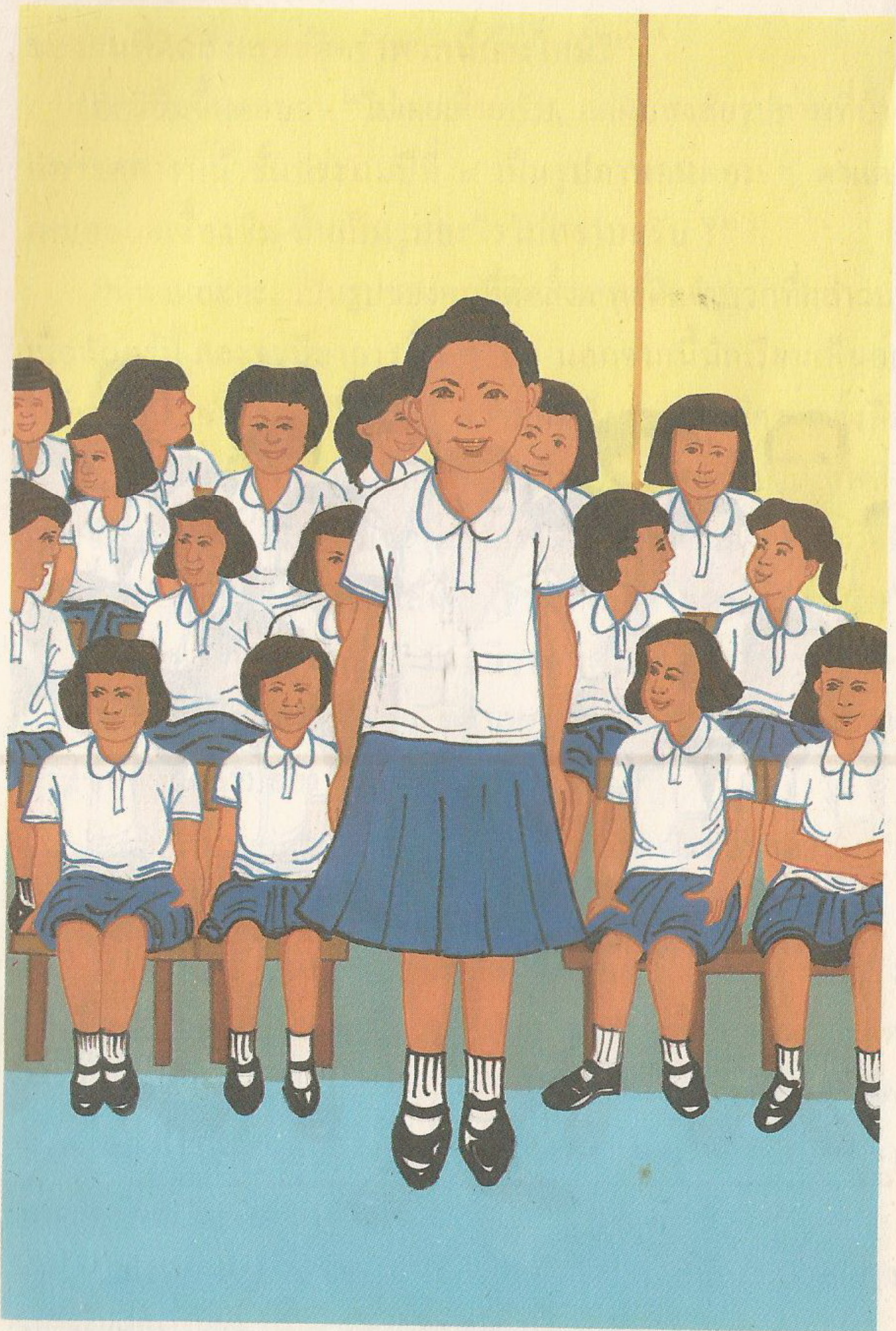
“คนที่เสพสิ่งเสพติดนั้น มีสาเหตุมาจากอะไรครับ?” รุสลานถามขึ้นด้วยความอยากรู้

“เออ, ถามเก่งเหลือเกิน” เจ้าหน้าที่อนามัยชมรุสลานแล้วพูดต่อไปว่า

“สาเหตุของการเสพสิ่งเสพติดนั้น มีหลายอย่าง เช่น อยากลอง ถูกเพื่อนชักชวน ถูกหลอกลวง แก้ปัญหาตนเองไม่ได้ อยากโอ้อวด หรือคิดว่าเป็นความสนุก ขาดความอบอุ่นในครอบครัว สภาพสิ่งแวดล้อมไม่ดี แล้วพวกเรารู้ว่า มีใครเคยลองสูบบุหรี่ กัญชา กันบ้างไหม”

“ไม่เคยครับ, ไม่เคยค่ะ” นักเรียนทุกคนตอบปฏิเสธขึ้นอย่างพร้อมเพรียง

“ดีมาก, ถ้านักเรียนรักชีวิตก็จงป้องกันสิ่งเสพยาติดกันเสียตั้งแต่วันนี้” เจ้าหน้าทีอนามัยกล่าวและถามว่า

“สมมุติว่า ใครคนหนึ่งติดสิ่งเสพยาติด เราจะช่วยเขาได้อย่างไร ?”

“พาไปหาหมอครับ” รุสลานตอบ

“ไปบอกครูค่ะ” มาลินีตอบด้วย

หลังจากนั้น นักเรียนต่างก็แย่งกันตอบต่าง ๆ กัน เช่น “ไปบอกตำรวจ บอกพ่อแม่และบอกกำนัน” สดแล้วแต่ใครจะคิดได้

เจ้าหน้าทีอนามัยพูดว่า “ที่นักเรียนตอบนั้น ถูกต้องทุกคน แต่ถ้าหากเราป้องกันได้ตั้งแต่ต้นเป็นดีที่สุด เช่น ต้องไม่หยิบยาหรืออาหารมกีนโดยไม่ได้รับอนุญาต ไม่กินอาหาร ขนมหหรือลูกกวาดจากคนที่เราไม่เคยรู้จัก พยายามใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ไม่ไปเกี่ยวข้องกับหรือใกล้ชิดกับผู้ที่เสพยาติด และเมื่อมีปัญหาหรือไม่สบายใจ ก็ให้ปรึกษาพ่อแม่หรือครูบาอาจารย์”

เมื่อจบการบรรยายและตอบข้อซักถามของบรรดานักเรียนแล้ว เจ้าหน้าทีอนามัยก็ได้กล่าวอำลากลับ ผู้แทนนักเรียนได้กล่าวขอบคุณเจ้าหน้าทีอนามัย

ครูอามินะฮุกก็ได้กล่าวสรุปเรื่องสิ่งเสพยาติดเพื่อให้นักเรียนเข้าใจและจำได้ และในตอนท้ายครูก็ถามนักเรียนว่า

“ในชั้น ป. ๔ ของเรา มีใครไม่มาบ้าง”

อัศรีตอบว่า “พวกเรามาทุกคนครับ เว้นแต่ अबดุลลอฮุคนเดียวนะเท่านั้น ที่ไม่มาครับ”

“ตอนเช้า เขายังมาเรียนนี่ แต่ตอนนี้ไม่อยู่แล้ว เขาไปไหน ไครทราบบ้าง ?” รุสตานยืนขึ้นแล้วตอบว่า “ตอนเช้าอับลลอสุมมา แต่เมื่อผมกับมาลินีไปบอกเขาว่า วันนี้เจ้าหน้าที่อนามัยจะมาพูด เรื่องสิ่งเสพติด เขาไม่พอใจโกรธผมกับมาลินี แล้วเดินออกจาก โรงเรียนไปเลย”

“ครูครับ, เมื่อก่อนอับลลอสุมไม่เป็นอย่างนี้เลย พูดจาสุภาพ เรียนหนังสือก็เก่ง แต่เดี๋ยวนี้เขาหนีเรียนบ่อยที่สุด ชอบนั่งใจลอย โกรธง่าย เสื้อผ้าก็มอมแมม เมื่อวานนี้ตอนเลิกเรียนผมกับรุสตาน เห็นเขาวิ่งเข้าไปในป่าสวนยางหลังโรงเรียน ทำทางชอบกล” อัคริ รายงานให้ครูทราบ ครูอามินะฮุ พูดว่า “ครูก็สังเกต เห็นอับลลอสุม เปลี่ยนแปลงไปมากจริง ๆ”

เมื่อได้รับข้อมูลเพิ่มเติมจากการบอกเล่าของนักเรียนหลาย ๆ คน ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของอับลลอสุม ครูอามินะฮุ ก็พอจะรู้ว่า อับลลอสุมมีปัญหา หลังจากนั้นเธอก็ไปปรึกษาครูใหญ่ บอกเรื่องราว ทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับอับลลอสุม ครูใหญ่จึงตัดสินใจว่าควรจะไปพบ พ่อแม่ของอับลลอสุมที่บ้าน

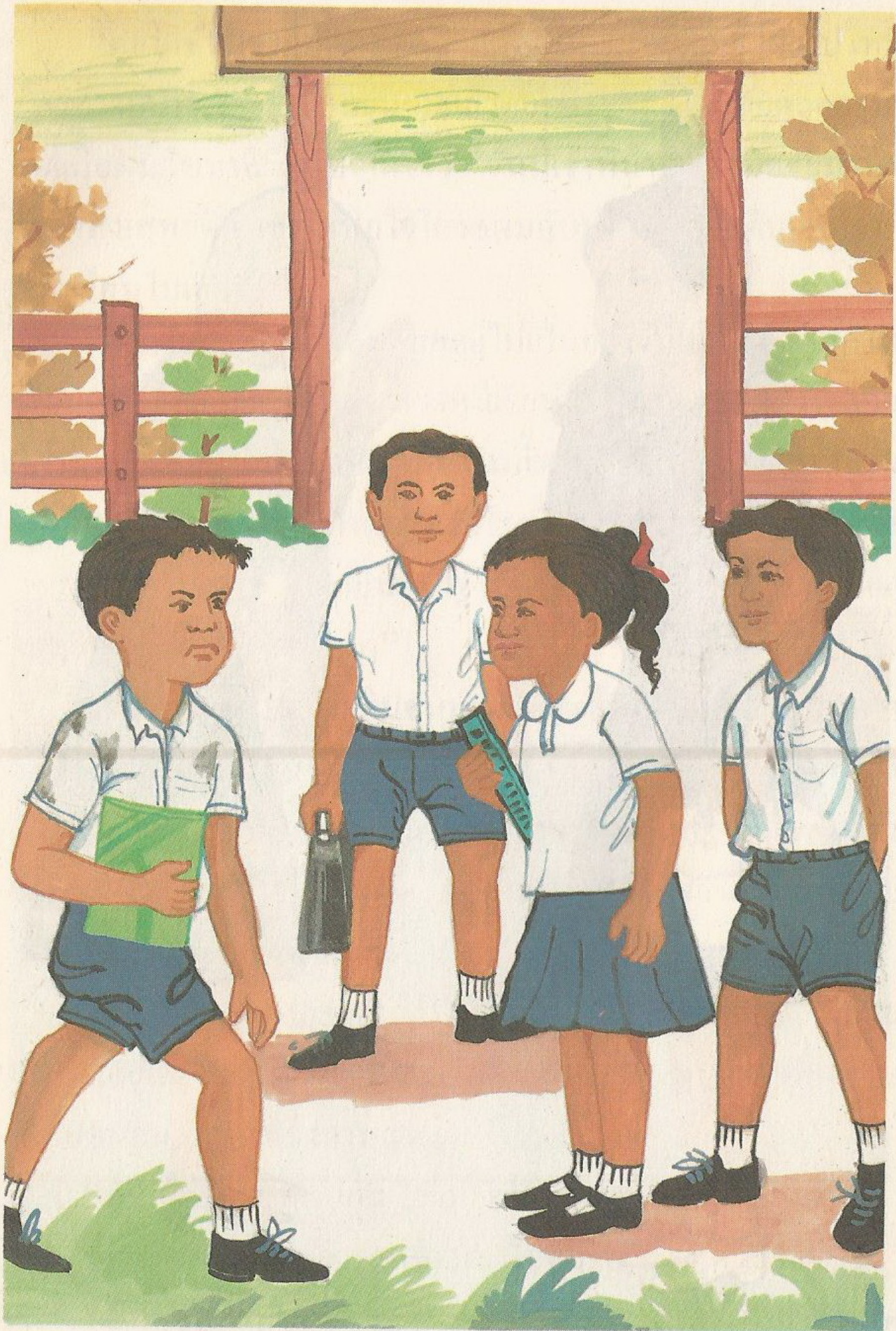
วันรุ่งขึ้น อับลลอสุมก็มาโรงเรียนตามปกติ แต่เพื่อน ๆ คอย สังเกตอยู่เห็นว่าเขานั่งซึมไม่ยอมพูดจากับใคร ทำทางเหมือนกับ คนอดนอน รุสตานจึงถามว่า

“อับลลอสุมเธอเป็นอะไรไป ไม่สบายหรือ ?”

อับลลอสุมหันมามองรุสตานอย่างไม่พอใจ แล้วพูดว่า “อย่ายุ่ง”

“ถ้าเธอไม่สบาย ฉันจะไปเอายาจากครูมาให้แน่” มาลินีพูด

ต่อด้วยความหวังดี และเป็นห่วง อับดุลลอฮ์แสดงความไม่พอใจยิ่งขึ้น พูดว่า “ไม่ต้อง” แล้วเขาก็เดินออกไป เพราะโมโหที่เพื่อน ๆ คอยถามโน้นถามนี่

“พวกเราสังเกตไหม อับดุลลอฮ์มีอะไรหลายอย่าง คล้าย ๆ กับที่เจ้าหน้าที่อนามัยมาพูดให้ฟังเมื่อวานนี้” รุสลานออกความเห็นอย่างสงสัยในท่าทีของเพื่อน

“เธอมั่นใจหรือ, อย่าไปใส่ร้ายเขานะ ไม่ดีบาปด้วย” อัศรีพูดขึ้น

“ฉันเชื่อเหมือนกับรุสลาน เพราะบ้านฉันอยู่ใกล้บ้านอับดุลลอฮ์ เขามีอะไรหลายอย่างเปลี่ยนแปลงและผิดสังเกต ชอบคบเพื่อนรุ่นโตกว่า กับฉันก็ไม่ค่อยพูดกลายเป็นคนไม่ชอบหน้ากัน” เพื่อนอีกคนหนึ่งพูดเพิ่มเติม

ทันใดนั้น อัศรีเหลือบไปเห็นซองบุหรี่ยุกซ่อนอยู่ใต้สมุดของอับดุลลอฮ์โดยบังเอิญ เขาจึงหยิบขึ้นมาดู แล้วส่งให้รุสลานและมาลินีดู ทั้งสามคิดว่าเป็นบุหรี่ยุทธมดาเท่านั้น นึกตำหนิในใจว่า อับดุลลอฮ์ริสบบุหรี จะทำให้เสียเด็ก จึงพากันนำไปให้ครูอามินะฮ์ดู ครูหยิบบุหรี่ยื่นดู ขณะเดียวกันครูใหญ่ก็เดินเข้ามา ครูอามินะฮ์ก็ยื่นบุหรีให้ครูใหญ่

“เอ๊ะ, นี่มันไม่ใช่บุหรี่ยุทธมดา กัญชาอัดไ้” ครูใหญ่อุทานขึ้น พวกเด็ก ๆ ตกใจมาก

เมื่อทราบแน่ชัดแล้วว่าอะไรเป็นอะไร ครูใหญ่ก็ดึงเอาบุหรีอัดกัญชาดังกล่าว ๑ มวน เพื่อเป็นหลักฐาน แล้วส่งซองบุหรีที่

เหลือเกินให้ครูอามินะฮุแล้วพูดว่า

“เอาไปเก็บไว้ที่เดิม อย่าให้เจ้าของรู้ และพวกเธออย่าเพิ่งพูดอะไรนะ”

สักครูหนึ่ง อับดุลลอฮ์ก็เดินเข้ามานั่งที่โต๊ะของเขา ระหว่างอยู่ในห้องเรียนเขาไม่พูดกับใคร ไม่สนใจเรียนหนังสือเลย บางครั้งก็นิ่งหลับตา บางครั้งก็ยิ้มคนเดียว ดูท่าทางเขาแปลกมาก หนังสือเรียนก็ไม่มี สมุดแบบฝึกหัดก็ขาดหายไปเป็นแถบ ดูแล้วเขาไม่สนใจที่จะเรียนหนังสือเลย แม้ครูประจำชั้น จะคอยตักเตือนและปลอบโยนให้เขาสนใจเรียนหนังสือบ้าง แต่ก็ไม่ได้ผล

ในที่สุด ครูใหญ่ก็เรียกอับดุลลอฮ์เข้าไปพบในห้อง เมื่อเวลาพักเที่ยง

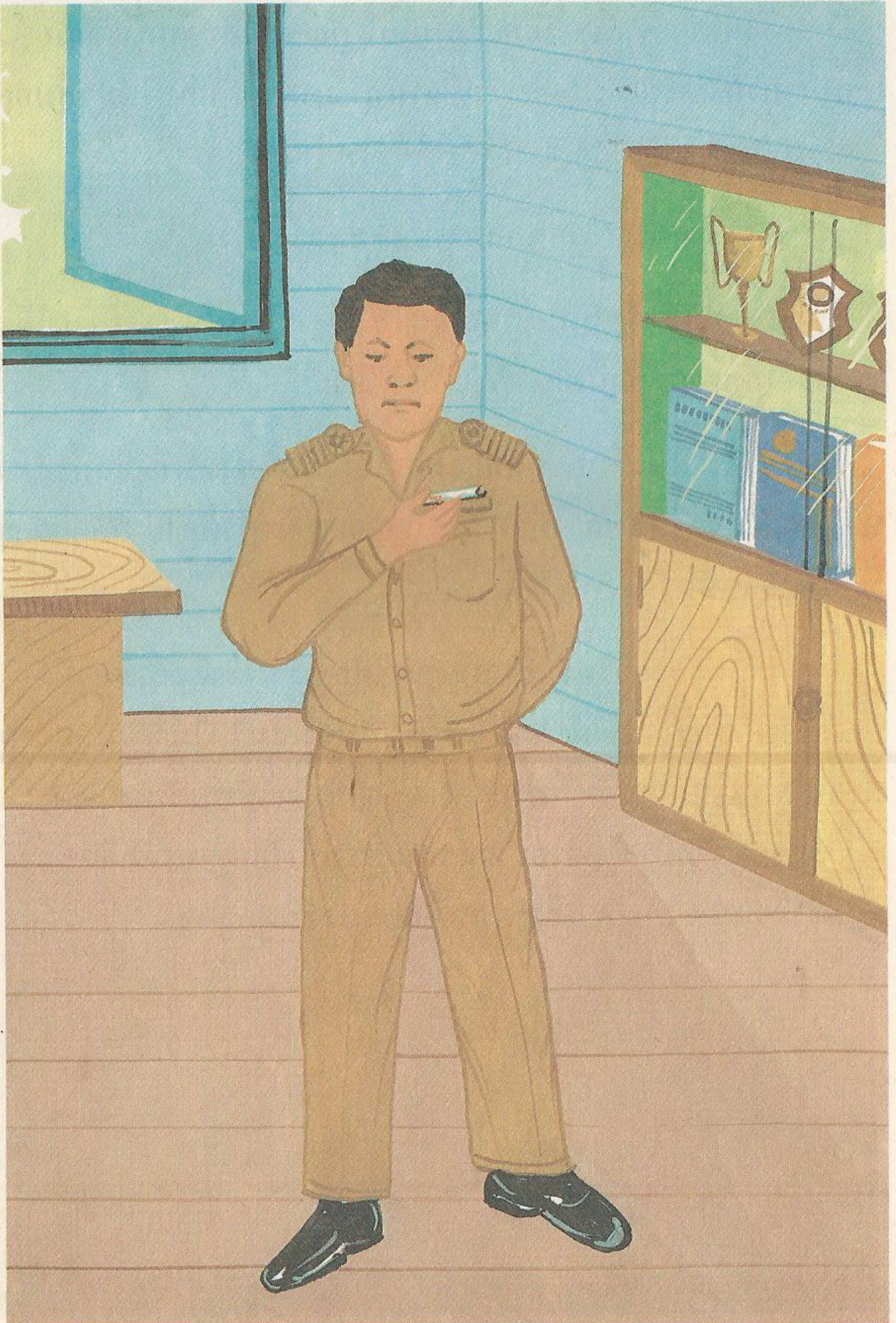
“อับดุลลอฮ์, เดียวนี้ครูรู้สึกว่าคุณเหมือนเมื่อก่อนเลย บอกครูได้ไหมว่าคุณเป็นอะไรไป มีปัญหาอะไรหรือเปล่า บางทีครูอาจจะช่วยเหลือเธอได้บ้าง ครูทุกคนก็เป็นห่วงเธอมาก ไม่อยากให้เธอเป็นอะไรไป” ครูใหญ่พูดซ้ำ ๆ ด้วยความเมตตา เพื่อให้อับดุลลอฮ์พูดความจริง แต่อับดุลลอฮ์ก็นิ่งอย่างเฉยเมย ไม่สนใจว่าครูใหญ่จะพูดจาเรื่องอะไรทั้งสิ้น

“ถ้าเธอรู้สึกไม่สบาย ครูก็จะพาไปหาหมอ”

“ไปหาหมอทำไม ผมไม่ได้เป็นอะไรนี่ครับ”

“เธอน่าจะรู้ดีกว่าคนอื่นว่า เธอเป็นอะไร” ครูใหญ่ยังคงพยายามพูดจาหวานล่อมต่อไป

“เป็นคน” อับดุลลอฮ์ตอบห้วน ๆ

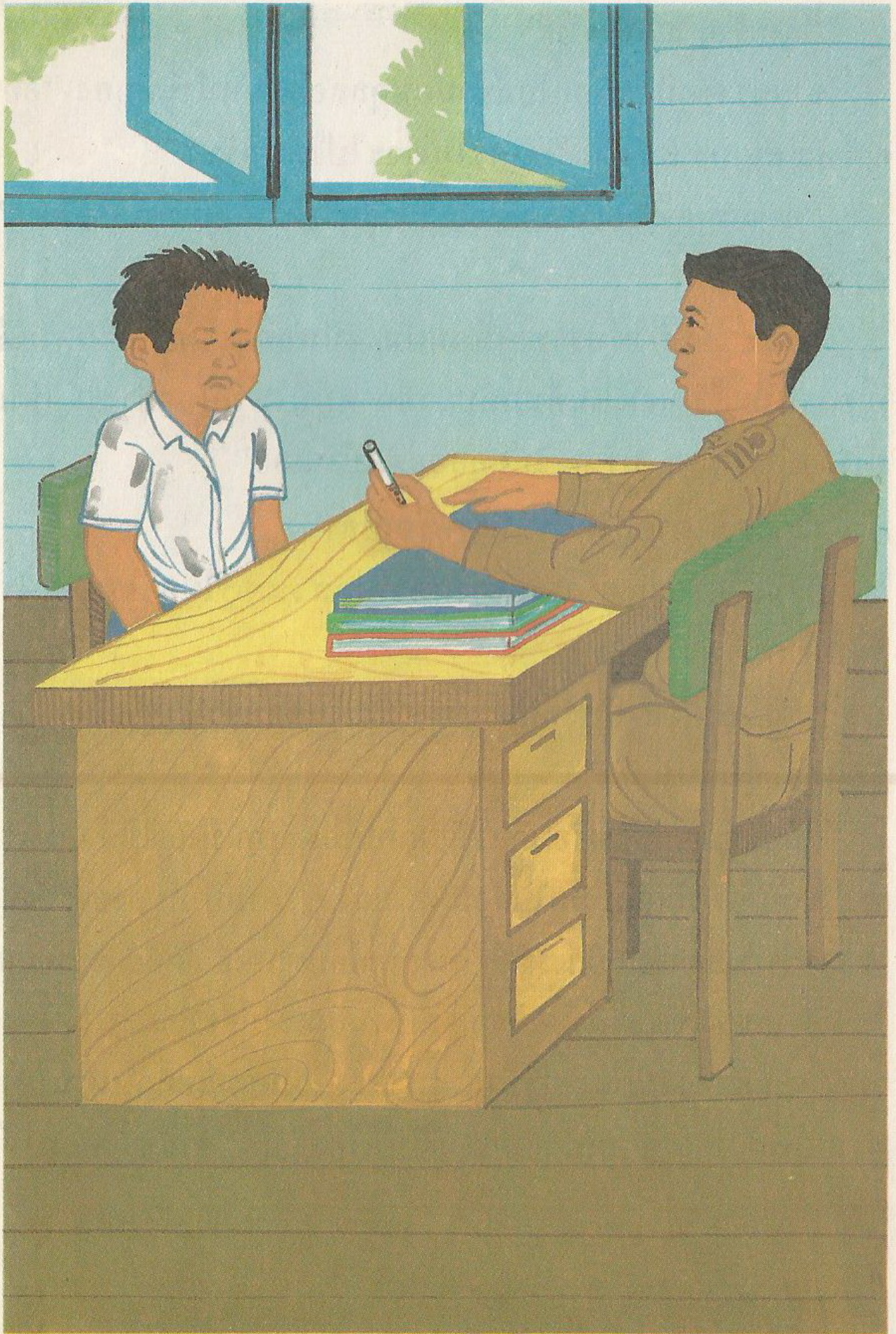
“ครูได้ข่าวว่า เดี่ยวนี้เชอริสบูบหรี กัญชา และคบหาเด็กวัยรุ่น
เกกมะเหรกไม่เรียนหนังสือ ไม่มีงานทำ บางวันก็หลบไปมั่วสุมอยู่
ในป่าสวนยางหลังโรงเรียน ครูได้ข่าวอย่างนั้น”

“โกหกทั้งนั้น” อับดุลลอฮ์ปฏิเสธอย่างแข็งกร้าว

“เชอคูนี่” พร้อมกับชูบหรียัดใส่ให้ดู” ครูเก็บมาได้จากโต๊ะ
ของเธอเมื่อตอนเช้านี้เป็นของเธอใช่ไหม”

“ไม่ใช่ของผม” อับดุลลอฮ์ตอบแล้วก้มหน้าทันที มือทั้งสอง
ของเขากำแน่น และแล้วไม่ทันที่ครูใหญ่จะพูดอะไรต่อไป อับดุลลอฮ์
รีบออกจากห้องครูใหญ่ไปทันที

เมื่ออับดุลลอฮ์วิ่งออกจากห้องครูใหญ่แล้ว เขาคิดว่าเรื่องนี้ต้อง
มีคนไปบอกครูใหญ่แน่นอน และจะเป็นคนอื่นไปไม่ได้ นอกจาก
มาลินี รุสตาน และอัศรีเท่านั้น บังเอิญเขาวิ่งไปพบกับมาลินีพอดี
เขาโกรธมาก ไม่พูดไม่จาอะไรทั้งสิ้น ตรงเข้าไปผลักมาลินีเซล้มไป
หลังจากนั้นครูใหญ่ก็ไปหาคหบดีพ่อของอับดุลลอฮ์

“ลุงครับ, สวัสดีครับ”

ชายชราซึ่งมีบ้านอยู่ใกล้บ้านอับดุลลอฮ์เงยหน้าขึ้นมอง “อ้อ ครูใหญ่นั่นเอง สวัสดีครับ, ครูใหญ่จะไปไหนครับ?”

“อยากพบเจ้าของบ้านหน่อย ไม่อยู่หรือครับ เห็นบ้านปิดเงียบ”
ครูใหญ่บอก

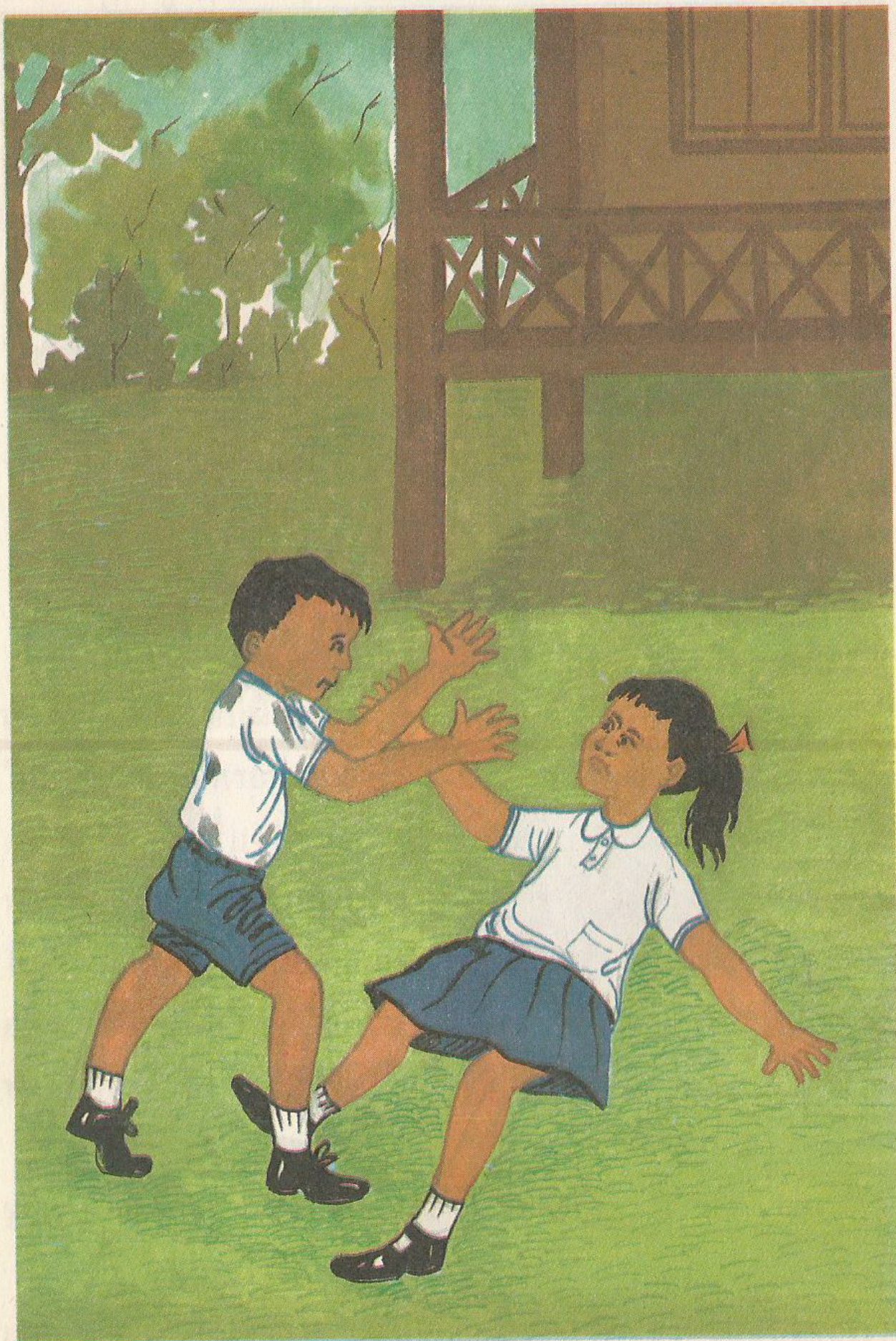
“เอ๊ะ, ผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน เห็นออกจากบ้านไปตั้งแต่เมื่อวานนี้แล้ว และไม่เห็นกลับมาอีก หมู่นี้ไม่รู้เป็นอย่างไร เห็นผู้ใหญ่บ้านไป ๆ มา ๆ ไม่ค่อยอยู่ติดบ้านเลย”

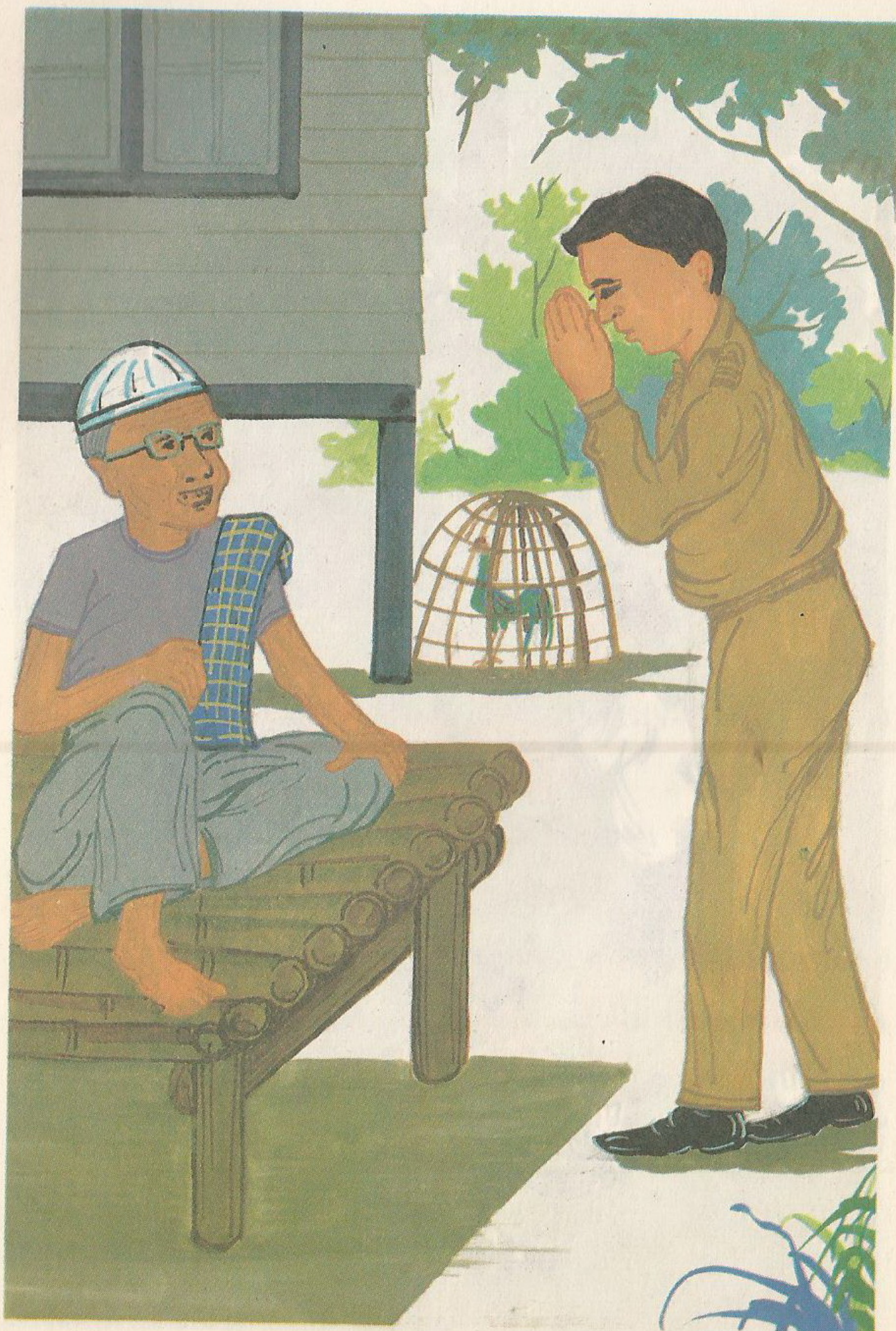
“แล้ว มีใครอยู่ในบ้านบ้างหรือเปล่า”

“ไม่มีใครอยู่เลย ภรรยาท่านคงไปดูสวน ครูใหญ่มีธุระอะไรด่วนมากหรือ?”

“ไม่มีอะไรมากหรอกครับ เพียงแต่ผมจะมาคุยเรื่องของอับดุลลอฮ์นิดหน่อย”

“อ้อ, ลูกคบดีหรือ เดียวนี้เด็กคนนี้แย่มาก นิสัยไม่ดี เกะกะเกระ ชอบทำตัวลึกลับ มักไปด้อม ๆ มอง ๆ ตามบ้านของชาวบ้าน ได้ข่าวว่ามีของหาย มีการลักขโมยกันเกือบทุกคน แต่ก็ยังจับขโมยไม่ได้ พ่อของเขาเองก็ไม่ค่อยอยู่ติดบ้าน และไม่ค่อยจะสนใจเรื่องราวความเดือดร้อนของชาวบ้าน บางครั้งก็เห็นคนแปลกหน้ามาหาท่านคบหาลับ ๆ และพวกเราก็ไม่มีใครรู้จัก” ชายชราบอกให้ครูใหญ่ทราบ

“เรื่องนี้ ผมก็พอจะทราบอยู่บ้างเหมือนกัน แต่ผมก็ไม่อยาก
จะเกี่ยวข้องอะไรมากนัก นอกจากเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเด็ก ๆ
เท่านั้น เพราะเด็กนักเรียนนั้นผมต้องรับผิดชอบเต็มที่ อย่างใน
กรณีของอับลลอสฺนี้ ผมมีความจำเป็นต้องเกี่ยวข้องด้วย”

“ครูใหญ่ลองแวะมาหาพรุ่งนี้อีกครั้งซีครับ เพื่อว่าท่านคงดี
จะอยู่บ้าน” ลุงเสนอแนะ

“ครับ, ผมก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน ขอขอบคุณครับ ผมลาก่อน
นะครับลุง”

เย็นวันนั้น ที่บ้านของรูสลาน

“พ่อทราบเรื่องที่เกิดขึ้นแกมาลินีแล้วหรือครับ” รูสลานซักพ่อ

“พ่อทราบมานานแล้วว่า อับลลอสฺติดกัญชา มั่วสุมอยู่กับ
พวกเด็กวัยรุ่นที่มีนิสัยเกเร ลักเล็กขโมยน้อยเหล่านั้น แต่เรื่องนี้
ไม่มีใครกล้าพูดหรอก เพราะชาวบ้านทุกคนก็ทราบนิสัยของคหบดี
พ่อของเขาดี เรื่องนี้ขึ้นพูดมากไป มีหวังเดือดร้อนกันเปล่า ๆ
พ่อเป็นห่วงแต่ลูกเท่านั้น เพราะเมื่อก่อนเห็นเป็นเพื่อนที่รักชอบกัน
ไปไหนมาไหนด้วยกันเสมอ แต่พอมานะยะหลังนี้ พ่อเห็นลูกตีตน
ออกห่างก็ดีใจ ลูกพ่อเป็นคนฉลาด รู้อะไรดีอะไรไม่ดี พ่อก็สบาย”
พ่อพูดพลางเอามือลูบศีรษะรูสลาน

“ผมสงสัยเขามากครับ อับลลอสฺไม่น่าเป็นอย่างนี้เลย”
รูสลานเอ่ยขึ้น

“จะอย่างไรก็ได้ละลูก แต่อย่าเอามาเป็นเยี่ยงอย่างเพราะ
เรื่องอย่างนี้ไม่ดี รู้ถึงไหนก็เสียหายถึงนั้น ทางศาสนาอิสลามเรา

ถือว่าเป็นบาปหนัก เพราะเป็นการทำลายตนเอง และทำลายผู้อื่น ด้วย ทางกฎหมายบ้านเมืองก็มีโทษหนักมาก หากจับได้เมื่อใด ก็มีหวังเข้าคุกเข้าตาราง ดีไม่ดีโทษอาจถึงขั้นประหารชีวิตก็ได้”

“พ่อครับ ทำไมเขาจึงไม่จับพวกที่ขายยาหรือสิ่งเสพติด ให้หมดไปล่ะครับ”

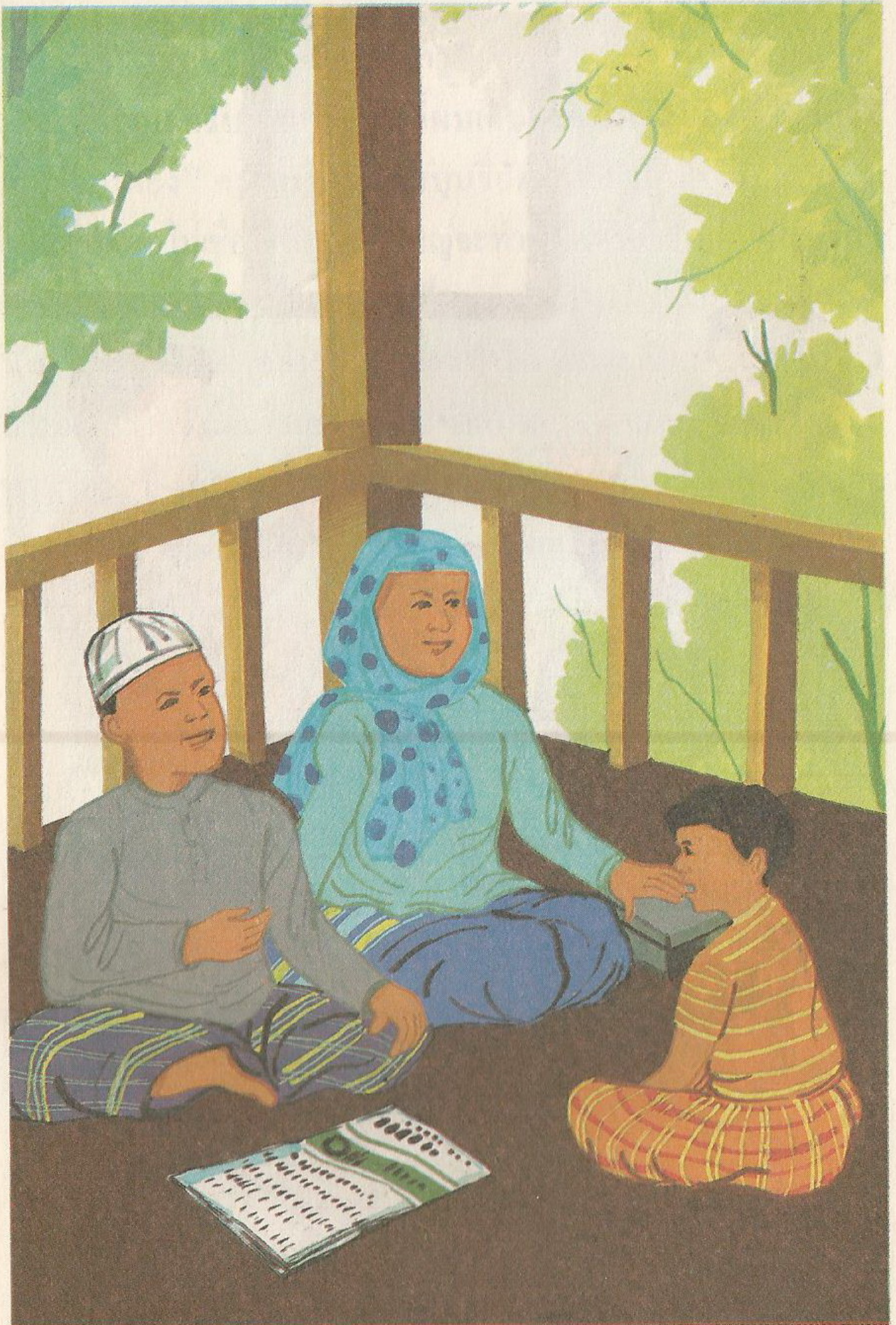
“มันก็ยากนะลูก การจับกุมนั้นต้องมีหลักฐานและพยานพร้อม แต่เรื่องนี้ตำรวจคงไม่ปล่อยแน่นอน ไม่ช้าก็คงจะได้ข่าว พ่อรู้สึกสังหรณ์ใจอย่างนั้น”

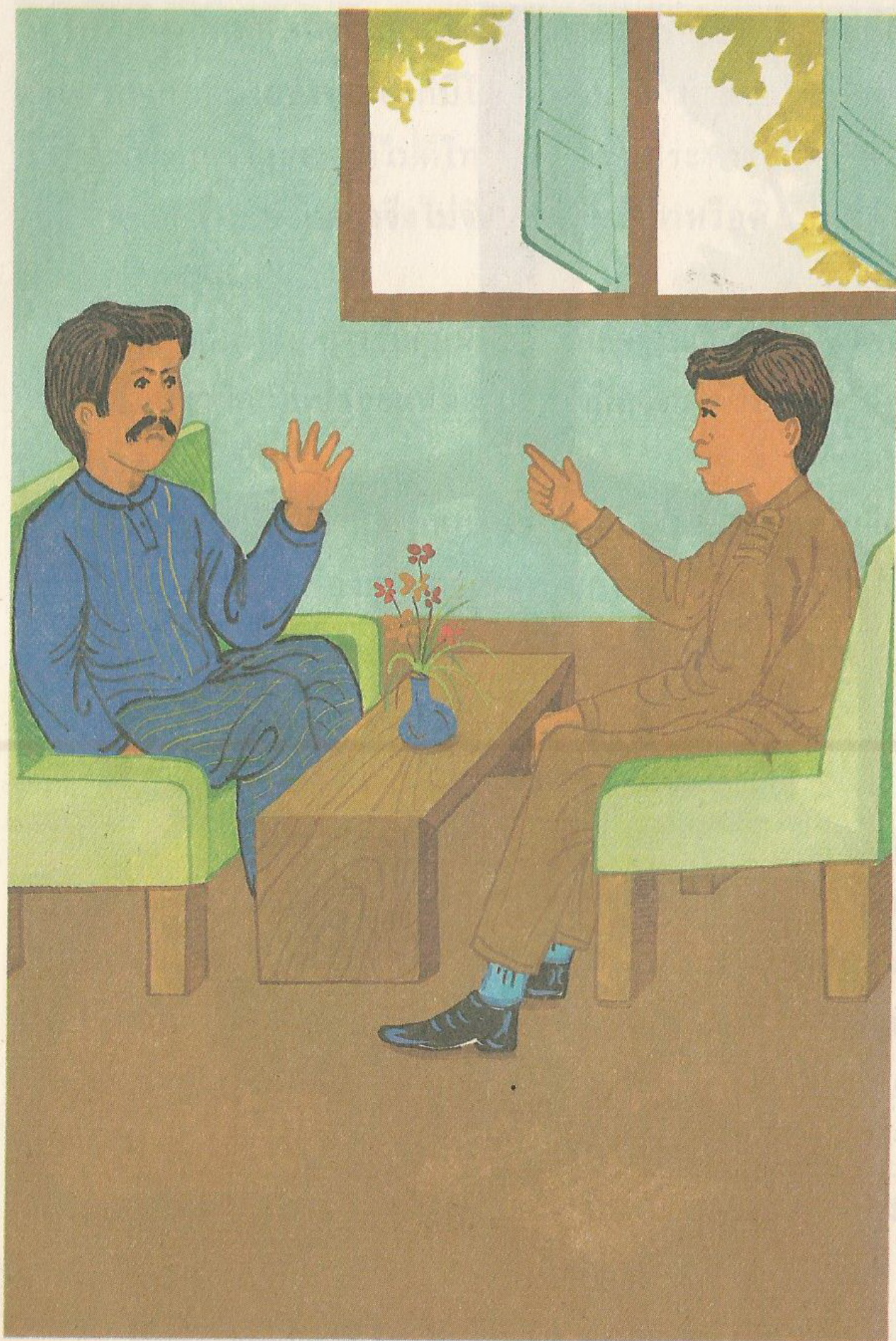
วันรุ่งขึ้น ครูใหญ่ก็ไปหาคบตีพ่อของอับดุลลอฮ์ที่บ้านนั้นอีกครั้งหนึ่ง และได้เล่าเรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับการติดสิ่งเสพติด ผลการเรียน และความประพฤติของอับดุลลอฮ์ พร้อมทั้งข่าวที่ชาวบ้านเขาพูดกันถึงเรื่องของหายในหมู่บ้าน

เมื่อคบตีได้ฟังดังนั้น ก็แสดงความไม่พอใจทันที

“เอ ไม่น่าจะเป็นลูกชายผมเลย เรื่องเงินเรื่องทองผมให้อย่างเพียงพอแล้วนี่ ไม่เหมือนเด็กอื่น ๆ ในหมู่บ้าน ส่วนเรื่องการลักขโมย ของหายในหมู่บ้านอะไรต่าง ๆ นั้น ผมสงสัยจะมีใครมาใส่ร้ายป้ายสีลูกชายผมมากกว่าแล้วมั้ง ? หรือไม่ก็ต้องมีใครสักคนหนึ่งมาสร้างปัญหาในหมู่บ้านของเรา เพื่อให้เกิดความเดือดร้อน วุ่นวายขึ้น จะได้หาโอกาสโจมตีผม”

“ท่านครับ, สิ่งที่ผมพูดทั้งหมดนี้ รับรองว่าเป็นความจริง นะครับ ผมมีเหตุผลและหลักฐานเพียงพอ” ครูใหญ่พูดย้ำ

“เอ๊ะ, หลักฐานอะไรของครู”

“นี่ไงล่ะครับ, บุหรืมนี่ผมเก็บมาจากโต๊ะของอัปดุลลอฮ์เมื่อวานนี่เอง” ครูใหญ่หยิบเอาบุหรืยัดใส่ซองให้คหบดีดู

“แต่ผมไม่เชื่อ รู้สิว่าครูใหญ่จะทำอะไรง่ายไปหน่อยนะครับ”

“ท่านครับ, ผมเป็นครูของเด็กๆ นะครับ การใส่ร้ายป้ายสีลูกศิษย์นั้น ไม่ใช่วิสัยที่ครูอย่างผมจะกระทำได้ เพราะเป็นเรื่องไม่ดี แล้วก็ไม่มีประโยชน์อะไรเลย ผมไม่ทำแน่นอนครับและอีกอย่างที่ผมมาหาท่านนี้ เพราะเป็นห่วงลูกชายของท่าน เมื่อคืนนี้ อัปดุลลอฮ์มานอนที่บ้านหรือเปล่าครับ” ครูใหญ่พูดอย่างใจเย็น

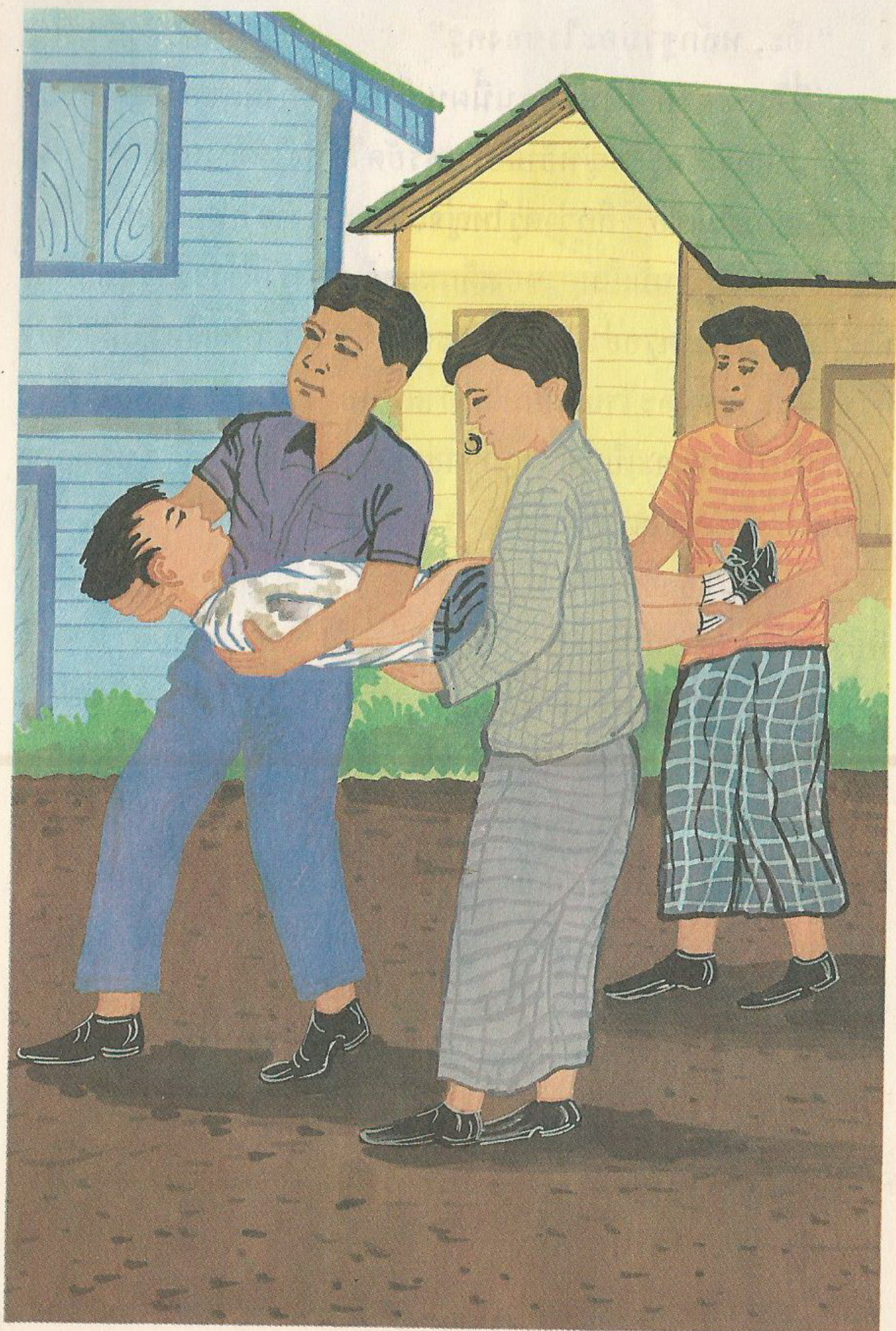
คหบดีนั่งอึ้งอยู่ครู่หนึ่งแล้วสั่นหัว “ไม่กลับ, แต่คงไปนอนที่บ้านเพื่อนหรือบ้านลุงเขาก็ได้”

การโต้ตอบระหว่างครูใหญ่กับคหบดีผู้นั้น ไม่เป็นไปอย่างราบรื่นนัก เพราะคหบดีเป็นคนเจ้าอารมณ์ โกรธง่าย หายยาก เวลาพูดกับครูใหญ่ก็มีสีหน้าเครียดและบึ้งตึงแสดงความไม่พอใจ ส่วนครูใหญ่นั้นเป็นคนใจเย็น สุขุม รอบคอบ มีเหตุผลและเข้าใจปัญหา จึงพูดว่า

“แล้วเราจะแก้ปัญหานี้ได้อย่างไรล่ะครับ ท่านคหบดี”

“ครูใหญ่กลับไปก่อนเถอะ ผมจะแก้ปัญหานี้เอง” ท่านคหบดีตอบตัดบทอย่างไม่พอใจ

“ถ้าอย่างนั้น ผมลาก่อนนะครับ, แต่ผมขอฝากเรื่องของอัปดุลลอฮ์ด้วย คิดว่าเห็นแก่นาคตของเด็ก เคยเป็นเด็กฉลาดขยันและเรียนหนังสือเก่งมาก่อน” พูดจบครูใหญ่ก็ลากลับโรงเรียน

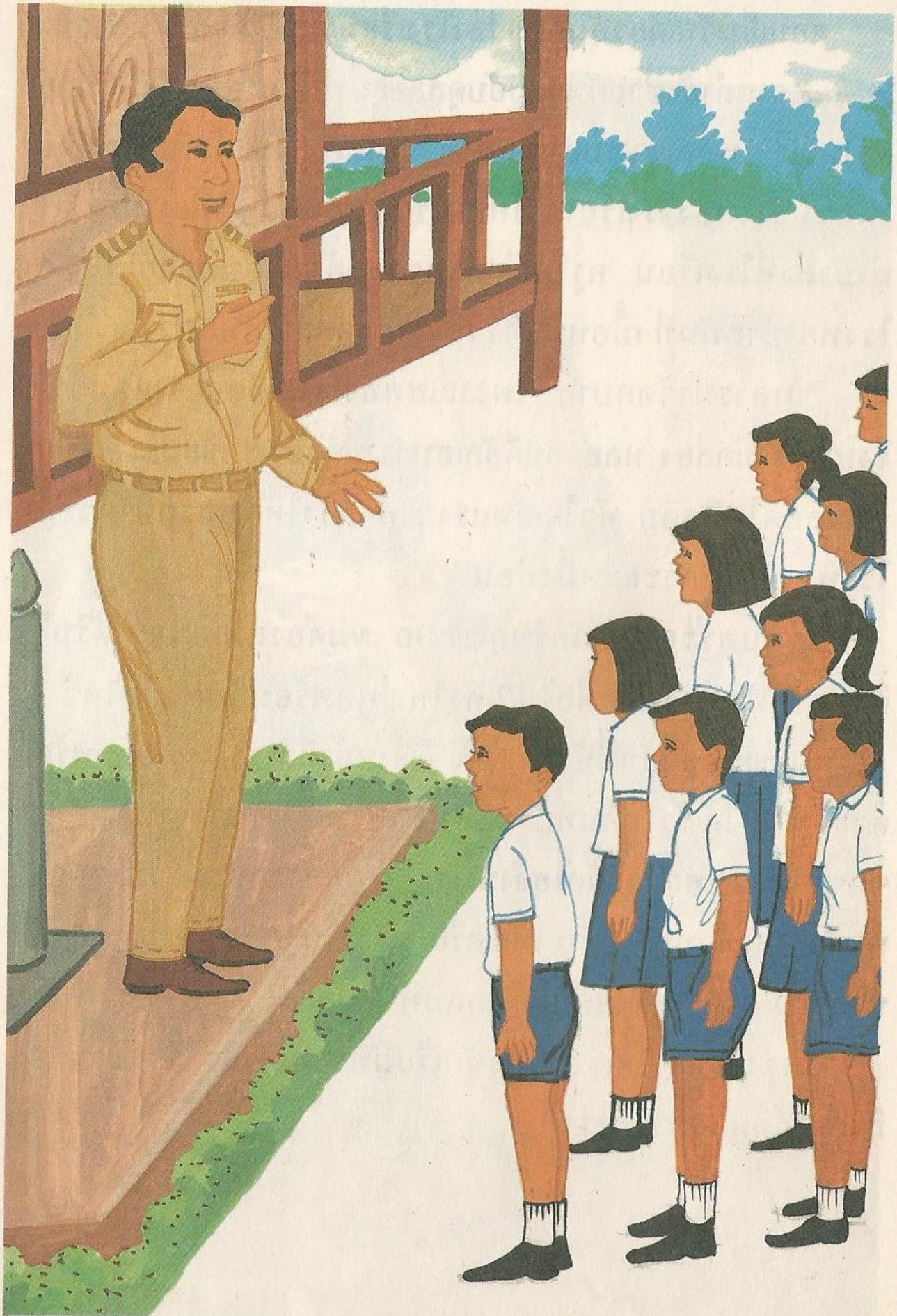
ตอนเย็นวันเดียวกันเป็นเวลาโรงเรียนเกือบเลิกแล้ว มีชาวบ้าน ๒ - ๓ คน กำลังช่วยกันหามอับकुलลอสุมมาที่โรงเรียนพร้อมกับบอกครูใหญ่ว่า พวกเขาพบอับकुलลอสุม นอนสลบไม่ได้สติอยู่คนเดียวในสวนยางหลังโรงเรียน ให้คนไปตามคหบดีแล้วแต่ไม่อยู่ จึงนำมาส่งที่โรงเรียน ครูใหญ่และครูช่วยกันนำอับकुलลอสุม ไปส่งโรงพยาบาลทันที เมื่อหมอตรวจอาการดูแล้ว ก็บอกว่า

“อาการนำวิตกมาก เพราะเสพสิ่งเสพย์ติดอย่างแรงเข้าไป จึงหายใจไม่คล่อง หลอดลมก็อักเสบ ตามตัวมีรอยเขียวช้ำ คล้าย ๆ กับหลอดโลหิตตีบ หัวใจเต้นแรงมาก ต้องให้นอนรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลสักระยะหนึ่งก่อน”

“ขอบพระคุณมากครับคุณหมอ ผมต้องลาก่อนจะได้รับไปติดต่อให้พ่อเขารู้เรื่องต่อไป” ครูใหญ่พูดพร้อมกับยกมือไหว้

ในขณะเดียวกันที่บ้านคหบดี มีเจ้าหน้าที่ตำรวจหลายคนพร้อมด้วยกำนัน ได้เข้าไปค้นที่บ้านคหบดี เพราะได้รับรายงานว่ามี การซุกซ่อนสิ่งเสพย์ติดไว้เพื่อจำหน่าย ผลการตรวจค้นปรากฏว่าพบกัญชาจำนวนหลายหีบ เพื่อเตรียมจะส่งให้ลูกค้า และมีผงขาวอีกหลายถุง สำหรับคหบดีนั้นได้หลบหนีไปแล้ว

วันรุ่งขึ้น ครูใหญ่ประชุมนักเรียนที่หน้าเสาธง เรื่องโทษของสิ่งเสพย์ติด และสรุปว่า

“การเสพลีงเสพลีตีดั้น มีแต่ทางเสพลีหายร้ายแรง ไม่มีประโยชน์อะไรเลย ทำให้เกิดอันตรายแก่ตัวเอง แก่ครอบครัว และ แก่ชุมชนในสังคม ตลอดจนถึงประเทศชาติด้วย ผู้ที่เสพลีงเหล่านี้ จะเสพลีเงิน เสพลีอนาคตและอาจจะเสพลีถึงชีวิตด้วย ถึงแม้บางคนจะ ยังไม่ตาย ก็ต้องทนทุกข์ทรมานต่อไป แล้วจะมีชีวิตอยู่เพื่ออะไร นั่นก็คือ “ตายทั้งเป็น” นั่นเอง....”

**รายชื่อคณะกรรมการประชุมปฏิบัติการร่างหนังสืออ่านเพิ่มเติม
ตามหลักสูตรอิสลามศึกษา
สำหรับชั้นประถมศึกษาของเขตการศึกษา ๒**

๑. นายมานิต จารงค์ ศึกษาพิเศษ ๗
หัวหน้าโครงการสอนศาสนา ฯ	ประธานกรรมการ
๒. นายอาทร เบญจสมัย ศึกษาพิเศษ ๕
สำนักงานการประถมศึกษา จ. ปัตตานี	กรรมการ
๓. นายสุนทร ปิยะวสันต์ อาจารย์ ๒ ระดับ ๕
โรงเรียนยะหริ่ง จ. ปัตตานี	กรรมการ
๔. นายอภิชัย กุลตามา อาจารย์ใหญ่ ระดับ ๕
โรงเรียนบ้านหนองแรด จ. ปัตตานี	กรรมการ
๕. นายพร้อม หมอกไหม อาจารย์ ๒ ระดับ ๖
ช่วยราชการฝ่ายโครงการ ฯ	กรรมการ
๖. นายอัปดุลฮาเล็ม ปายอ อาจารย์ ๑ ระดับ ๔
โรงเรียนบ้านเขาตูม จ. ปัตตานี	กรรมการ
๗. นายสุกรี บาราเฮง อาจารย์ ๑ ระดับ ๓
ช่วยราชการฝ่ายโครงการ ฯ	กรรมการ
๘. นายสำราญ พฤกษารัตน์ ครู ๒ ระดับ ๓
ช่วยราชการฝ่ายโครงการ ฯ	กรรมการ
๙. นายยุทธนา ประสารพจน์ ครู ๒ ระดับ ๒
โรงเรียนบ้านกาหลง จ. ปัตตานี	กรรมการ
๑๐. นายกิมหลี บุญเทียม ครู ๒ ระดับ ๒
ช่วยราชการฝ่ายโครงการ ฯ	กรรมการ
๑๑. นายเสรี ยุทธนาศาสตร์ อาจารย์ ๒ ระดับ ๕
ช่วยราชการฝ่ายโครงการ ฯ	กรรมการและเลขานุการ

คณะกรรมการผู้ตรวจต้นฉบับ

๑. นายดิเรก กุลศิริสวัสดิ์
๒. นายอิมรอน มะลูลีม
๓. นางปรานี พาพานิช
๔. นายอุ้น หมั่นทวี
๕. นายปรีดา ประพุดิชอบ
๖. นายกุสุมา รักษมณี
๗. นายวิทยา วิเศษรัตน์
๘. นายวิรัช บุญมา
๙. นางสาวมาลินี โยธาสมุทร
๑๐. นายมนัส วิทยานนท์
๑๑. นายทวีศักดิ์ มูเนาวะเราะฮ์
๑๒. นายประสิทธิ์ อามินเซ็น
๑๓. นายอาซิส พิทักษ์คุมพล
๑๔. นายไพบุลย์ เจ๊ะยอเด
๑๕. นายประทีป วุฒิรัตน์โกวิท
๑๖. นายมานิต จารงค์
๑๗. นายเสรี ยุทธนาศาสตร์
๑๘. นายสุกรี บาราเฮง
๑๙. นายอุเช็ง อาแว
๒๐. นางสาวจินดนา ไบกาซุยิ
๒๑. นายวินัย รอดจ่าย
๒๒. นายสุระ คามาพงษ์
๒๓. นางสาวอุ้มบุญ สิงห์อัสวิน

ผู้วาดภาพประกอบ

นายสุชิน ลีลียงยง

คณะบรรณาธิการ

๑. นายติเรก กุลศิริสวัสดิ์
๒. นายวินัย รอดจ่าย

